

karanlık kitaplık

J. SHERIDAN LE FANU

carmilla

ithaki

J. SHERIDAN LE FANU

1814'te dünyaya gelen İrlandalı yazar, hukuk eğitimi almış olsa da hayatını gazetecilik ve yazarlıkla sürdürdü. Le Fanu tarihi anlatı ve melodrama türünde eserler yazsa da asıl olarak korku türündeki yapıtlarıyla şöhreti yakaladı. Ayırt edici tarzı olarak şok edici olaylar ile ayrıntıları okurdan gizlenen gizemler kullanan ve özellikle vampir anlatısının ilklerinden olan *Carmilla* (1871) ile hem üslup hem de konu açısından türün genel hatlarını etkilemeyi başaran yazar, 1873 yılında hayatını kaybetti.

Carmilla

J. Sheridan Le Fanu
Orijinal Adı: *Carmilla*

İthaki Yayınları - 1544
Karanlık Kitaplık - 21

Dizi Editörü: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Mustafa Güdük*
Düzelti: *Emirhan Burak Aydın*
Kapak Tasarımı ve İllüstrasyonu: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Eylül 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-7762-06-1

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Nagihan Çakır, 2019
© İthaki, 2019

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki[TM] Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr www.ithaki.com.tr www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

karanlık kitaplık

J. Sheridan Le Fanu

Carmilla

Çeviren
Nagihan Çakır

ithaki

Giriş

Aşağıdaki hikâyeye iliştirilmiş kâğıtta, Doktor Hesselius'un kaleme aldığı ve elyazmasının aydınlattığı tuhaf mesele üzerine olan makalesine atıfta bulunan, oldukça ayrıntılı bir not bulunuyor.

Doktor, makalesinde bu esrarengiz meseleyi her zamanki ilmi ve zekâsıyla, fevkalade bir açıklık ve vecizlikle ele alıyor. Bu makale, bu müstesna şahsiyetin toplu eserleri dizisinin yalnızca bir cildini oluşturacaktır.

Vakayı bu ciltte yalnızca "ahali"nın ilgisini uyandırmak üzere yayımladığımdan, hikâyeyi aktaran zeki hanımefendiye hiçbir hususta müdahale etmedim. Bu sebepten, iyice düşünüp taşındıktan sonra verdiğim karar uyarınca, âlim doktorun akıl yürütmelerinin özünü yahut "ikili mevcudiyetimiz ve arasında yaşananların temelindeki sırrı hiç beklenmedik şekilde ihtiva ettiğini" söylediği meseleye dair beyanının bir özetini sunmaktan kaçınacağım.

Bu belgeyi bulduğum sırada Doktor Hesselius'un, görüldüğü kadarıyla akıllı ve dikkatli bir zat olan haber kaynağıyla uzun yıllar evvel yaptığı bu mektuplaşmayı yeniden başlatmak arzusundaydım. Ancak üzülerek belirtmek durumundayım ki hanımefendi bu süre içerisinde vefat etmiş bulunuyor.

Kendisi, ilerleyen sayfalarda oldukça dürüst bir titizlikle aktarmış olduğunu söyleyebileceğim hikâyeye birkaç şey daha ekleyebilirdi.

Eski Bir Korku

I

Hiç de mühim insanlar olmamamıza karşın Styria'da* bir kalede, daha doğrusu, bir *schloss*ta yaşıyoruz. Dünyanın bu tarafında ufak bir gelir hayli iş görüyor. Yılda sekiz ya da dokuz yüz harikalar yaratıyor. Gelirimiz, memleketimizdeki varlıklı kimseleri kıt kanaat geçindirir. Babam İngiliz'dir, İngiltere'yi hiç görmemiş olmama rağmen ben de İngiliz ismi taşıyorum. Ancak burada, her şeyin akıl almaz ölçüde ucuz olduğu bu tenha ve gelişmemiş yerde daha fazla para rahatımıza, hatta lüks yaşantımıza maddi yönden daha ne kadar katkıda bulunabilir, gerçekten bilmiyorum.

Babam Avusturya hizmetinde çalışmıştı, emekli maaşı ve babasından kalan mirasla bu derebeylere özgü konutla üzerinde bulunduğu ufak araziyi kelepire satın aldı.

Dünyada burası kadar güzel ve ıssız başka bir yer daha yoktur. Kale, bir ormanın içinde, yüksekçe bir mevkide. Epey eski ve dar olan yol, kalenin, kapandığını hiç görmediğim açılır kapanır köprüsüyle içi tatlı su levreği dolu, üzerinde kuğuların yüzdüğü, öbek öbek nilüferlerin süzüldüğü hendeğinin önünden geçiyor.

---

* Avusturya'nın güneydoğusunda yer alan eyaleti. *—çn*

Schloss, tüm bunların üzerinde çok pencereli ön cephesi, kuleleri ve Gotik tarzdaki kilisesiyle boy gösteriyor.

Orman, kale kapısının önündeki düzensiz ve güzel manzaralı bir açıklıkta başlıyor; sağ yanda ise Gotik tarzda dik bir köprü, yolu, orman boyunca gölgeler içinde kıvrıla kıvrıla akan bir derenin üzerinden geçiriyor. Buranın ne kadar tenha bir yer olduğunu söylemiştim. Doğru olup olmadığına karar vermek size kalmış. Giriş kapısından yola doğru bakınca kalemizin bulunduğu orman sağa doğru yirmi dört, sola doğru on dokuz kilometre boyunca uzanıyor. En yakın meskûn köy, sizlerin İngiliz mili hesabınıza göre yaklaşık yedi mil solda bulunuyor. Tarihi değere sahip en yakın meskûn *schloss* ise hemen hemen yirmi mil sağdaki, ihtiyar General Spielsdorf'a ait olanı.

"En yakın *meskûn* köy," dedim, zira sadece beş kilometre batıda, yani General Spielsdorf'un *schloss*u güzergâhında, harabeye dönmüş bir köy var; köyün şimdi çatısız olan küçük, tuhaf kilisesinin nefînde, ormanın sıklık yerinden kasabanın sessiz harabelerine bakan, kendisi de bir o kadar ıssız şatonun eski sahibi, soyu tükenmiş mağrur Karnstein ailesinin çürüyüp dökülen mezarları duruyor.

Bu göz alıcı ve kasvetli yerin terk ediliş sebebine dair bir söylence var ki onu size başka bir zaman anlatacağım.

Şunu söylemem gerekir ki kalemizde çok az kişi yaşıyor. Bunların içine hizmetçileri ya da *schloss*a bağlı yapıların odalarında kalanları dahil etmiyorum. Şimdi dinleyin de şaşın bakalım! Hikâyemin geçtiği tarihte dünyanın en nazik insanı olan babam gitgide yaşlanıyordu, bense henüz on dokuz yaşındaydım. O zamandan bu yana sekiz yıl geçti.

*Schloss*ta yaşayan aile ben ve babamdan mürekkepti. Styria'lı bir hanımefendi olan annem ben bebekken ölmüş; fakat nere-

deyse bebekliğimden beri yanımda olduğunu söyleyebileceğim, iyi huylu bir dadım vardı. Hatırımda onun o tombul, sevecen yüzünün olmadığı tek bir an anımsayamıyordum.

Dadım Madam Perrodon, Bern'liydi; ilgisi ve iyi huyluluğuyla, çok erken kaybettiğim için hatırlayamadığım annemin yerini az da olsa doldurmuştu. Akşam yemeklerimize üçüncü olarak katılırdı. Bir dördüncü kişi vardı ki o da sanıyorum sizlerin "mürebbiye" diye adlandırdığı bir hanımefendi olan Matmazel De Lafontaine'di. Matmazel, Fransızca ve Almanca, Madam Perrodon ise Fransızca ile çatpat İngilizce konuşurdu; babamla bense bunlara, biraz aramızda ölü bir dil haline gelmesini önlemek, biraz da vatansever sebeplerden ötürü, her gün konuştuğumuz İngilizceyi eklemiştik. Sonuç, yabancıların güldüğü, benim de bu hikâyede anlatmaya girişemeyeceğim bir Babil Kulesi vakası olmuştu. Bunların dışında ara sıra kısa ya da uzun süreliğine gelip giden, kimi vakitler benim de bu ziyaretlere karşılık verdiğim, hemen hemen benim yaşlarımda iki üç hanımefendi daha vardı.

İşte her zamanki sosyal meşgalelerimiz bunlardı; ancak yalnızca beş altı fersah uzaklıktaki "komşu"larımızın yaptığı çat kapı ziyaretler de oluyordu elbette. Tüm bunlara karşın şunu söyleyebilirim ki oldukça yalnız bir yaşam sürmekteydim.

Yegâne ebeveyni tarafından neredeyse her şeyi kendi bildiği gibi yapmasına müsaade edilen şımarık kız çocuklarıyla uğraşan bilge insanlardan bekleneceği üzere mürebbiyelerimin üzerimde çok büyük bir tesiri vardı.

Zihnimde korkunç bir etki bırakan ve aslında izi hiç yok olmayan ilk hadise, yaşamımın anımsayabildiğim ilk hadiselerinden biriydi. Bu, kimilerine buraya yazılmasına değmeyecek denli entipüften gelecektir. Ancak niçin anlattığımı çok geçmeden anlayacaksınız. Çocuk odası denen yer, yalnızca bana ait

olmasına karşın, meşeden yapılma eğimli çatısıyla kalenin üst katında bulunan geniş bir odaydı. Altı yaşından fazla olmasa gerektim, bir gece uyanıp yatağımdan etrafıma bakınmış, çocuk odası hizmetçisini görememiştim. Dadım da ortalıkta yoktu; ben de yalnız olduğumu sanmıştım. Korkmuş değildim, zira hayalet hikâyelerinden, masallardan, kapı aniden gıcırdadığında ya da sönmekte olan bir mumun titreşen ışığı karyola direğinin gölgesini duvarda, yüzümüzün dibinde dans ettirdiğinde kafalarımızı örtünün altına sokmamıza sebep olan tüm o söylencelerden habersiz, titizlikle büyütülen o şanslı çocuklardandım. Kendimi ihmal edilmiş sanıp kızmış ve aşağılanmış hissetmiştim, tam yürekten kopacak bir yaygaranın habercisi olarak sızlanmaya başlamıştım ki yatağın yanından bana bakmakta olan ciddi fakat çok güzel bir yüz fark edip şaşırdım. Yüz, ellerini örtünün altına sokmuş, dizlerinin üzerinde duran genç bir hanımefendiye aitti. Keyifli bir merakla ona bakmış, sızlanmayı kesmiştim. O da yatakta yanıma uzanıp beni sevmiş, kendisine çekerek gülümsemişti. Hemencecik tatlı tatlı sakinleşip yeniden uykuya dalmıştım ki iki tane iğne aynı anda göğsüme batıyormuş gibi hissederek uyanıp yüksek sesle ağlamaya başladım. Genç kadın irkilmiş, gözlerini üzerime dikerek yere kaymış ve sanıyorum ki yatağın altına saklanmıştı.

Bu defa korkmuş, var gücümle feryat etmiştim. Dadım, çocuk odası hizmetçisi, kâhya kadın, kim varsa koşup gelmişti; anlattıklarımı dinlemiş ve pek önemsememişlerdi ancak yine de ellerinden geldiğince beni sakinleştirdiler. Ne var ki, çocuk da olsam, yüzlerinin alışılmadık bir kaygıyla solduğunu fark etmiş, yatağın altına, odanın etrafına baktıklarını, masaların altına göz atıp çekmeceleri açtıklarını görmüştüm; hatta kâhya kadın, dadımın kulağına eğilip, "Elinizi yataktaki şu çukura koyun, biri

sahiden de orada yatmış, sizin olmadığınız kesin, yer hâlâ sıcak," diye fısıldamıştı.

Çocuk odası hizmetçisinin beni okşadığını, üçünün birden göğsümde delindiğini hissettiğim yeri inceleyip böyle bir şeye dair görünürde hiçbir emare olmadığını söylediklerini anımsıyorum.

Kâhya kadın ve çocuk odasından sorumlu diğer iki hizmetçi tüm gece uyanık beklediler ve o günden sonra, on dördüme basana dek çocuk odasında her zaman bir hizmetçi sabahladı.

Bu hadiseden sonra uzunca bir süre sinirlerim hayli bozuktu. Doktor çağrıldı; soluk benizli, yaşlıca biriydi. Çiçekten çopurlaşmış, uzun, somurtkan yüzü ile kahverengi peruğunu çok iyi anımsıyorum. Bir müddet boyunca günaşırı gelip bana, elbette nefret ettiğim, birtakım ilaçlar verdi.

Bu görüntüyü gördüğümün sabahı dehşet içindeydim, gündüz de olsa bir an olsun yalnız kalmaya katlanamıyordum.

Babamın yukarı çıkıp yatağımın kenarında durduğunu, neşeli neşeli konuşup dadıma sorular sorduğunu, yanıtlardan birine içtenlikle gülüp omzumu okşadığını, beni öpüp korkmamamı, bunun rüyadan başka bir şey olmadığını ve bana zarar veremeyeceğini söylediğini anımsıyorum.

Ancak rahatlamış değildim, zira bu tuhaf kadının ziyaretinin rüya *olmadığını* biliyor ve *çok ama çok* korkuyordum.

Çocuk odası hizmetçisinin, gelip bana bakanın ve yatakta yanıma uzananın kendisi olduğunu, onun yüzünü tanımamama bakılırsa rüya görüyor olduğumu söylemesiyle biraz avunmuştum. Ancak dadım da desteklediği halde çok da ikna etmemişti beni bu.

O gün, siyah cübbeli, saygıdeğer ve ihtiyar bir adamın dadım ve kâhya kadınla birlikte odaya girdiğini, biraz onlarla konuştu-

ğunu, bana çok nazik davrandığını anımsıyorum; yüzü sevecen ve müşfikti, dua edeceklerini söyleyip ellerimi birleştirdi ve onlar dua ederken benim de sakin sakin, "Tanrım, İsa aşkına, bizim için edilen tüm bu hayır dualara kulak ver," dememi istedi. Sanırım sözler tam olarak böyleydi çünkü bunları kendime sık sık yineleyip durdum, dadım da yıllarca bana dualarımda bunları söyletti.

O saçları ağarmış, siyah cübbeli, ihtiyar adamın, ufak pencere kafesinden azıcık ışık alan o loş, kaba saba, yüksek tavanlı, kahverengi odada, etrafında üç yüz yıl öncesinin üslubunu yansıtan mobilyaların ortasında dikilirkenki düşünceli, sevecen çehresini öyle iyi anımsıyorum ki... Üç kadınla birlikte diz çökmüş, bana epey uzun gelen bir süre boyunca ağırbaşlı ve titreyen bir sesle dua etmişti. O hadiseden evvelki yaşantıma dair hiçbir şey anımsamıyorum, sonrasında geçen bir süre de tamamıyla muğlak; fakat bu anlattığım sahneler karanlıkla çevrili bir hayal oyununun münferit resimleri misali açık seçik öne çıkıyor.

II

Şimdi size öyle tuhaf bir şey anlatacağım ki hikâyeme inanmanız için dürüstlüğüme tamamen güvenmeniz gerekecek. Bu sadece gerçek değil, bizzat gözlerimle şahit olduğum bir gerçek.

Güzel bir yaz akşamıydı, babam ara sıra yaptığı gibi yine, daha önce *schloss*un önünde uzandığını söylediğim güzel orman manzarası boyunca kısa bir yürüyüşe çıkmayı teklif etti.

Yürüyüşümüzü sürdürürken, "General Spielsdorf umduğum kadar kısa sürede gelemeyecek," dedi babam.

General birkaç haftalığına bize gelecekti, ertesi gün varacağını umuyorduk. Beraberinde, daha önce hiç görmediğim fakat hayli cana yakın biri olarak tarif edildiğini işittiğim ve birlikte pek güzel günler geçireceğimizi umut ettiğim genç bir hanımefendiyi, vesayeti altındaki yeğeni Matmazel Rheinfeldt'i getirecekti. Hayal kırıklığım, siz, şehirde yahut hareketli muhitte yaşayan küçükhanımların tahmin edemeyeceği denli çoktu. Bu ziyaret ve vadettiği yeni arkadaşlık haftalardır rüyalarımı süslüyordu.

"Ya ne zaman gelecekmiş?" diye sordum.

Babam, "Sonbahara kadar mümkün değil. İki aydan evvel gelemez herhalde," diye yanıtladı. "Matmazel Rheinfeldt'le hiç tanışmamış olduğun için pek mutluyum, sevgili kızım."

Hem bozulmuş hem de meraklanmıştım. "Niçin?" diye sordum.

"Zavallı küçükhanım ölmüş de o yüzden," diye karşılık verdi. "Sana haber vermediğim aklımdan çıkmış ancak bu akşam General'in mektubunu aldığımda odada değildin."

Epey sarsılmıştım. General Spielsdorf altı yedi hafta önceki ilk mektubunda hanımefendinin, arzu ettiği kadar iyi olmadığını söylemişti fakat bu uzak ve tehlikeli ihtimali düşündürtecek herhangi bir şey de yoktu.

Babam, "İşte General'in mektubu," diyerek mektubu uzattı. "Korkarım büyük bir ıstırap içinde, mektubu kafa dağınıklığıyla yazmış gibi geldi bana."

Görkemli ıhlamur ağaçlarının altında bulunan derme çatma bir banka oturduk. Güneş ormanlık ufkun ardından hüzünlü ihtişamıyla batmakta, evimizin yanından süzülüp daha önce bahsettiğim eski, dik köprünün altından geçen dere ise göğün solan kızıllığını yansıtarak neredeyse ayaklarımızın dibinde, sayısız ulu ağacın arasından kıvrılmaktaydı. General Spielsdorf'un mektubu öyle olağandışı, öyle hararetli ve yer yer öyle çelişkiliydi ki iki defa baştan sona okumama karşın –ikincisinde yüksek sesle babama da okumuştum– yazdıklarına, kederin zihnini sarsmış olması dışında bir sebep bulamamıştım.

Mektupta şöyle diyordu: "Öz evladım gibi sevdiğim biricik kızımı yitirdim. Sevgili Bertha'nın hastalığının son günlerinde size yazamadım.

> Ondan evvel de tehlikenin farkında değildim. Şimdi ise onu kaybettim ve *her şeyi* çok geç öğrendim. Masumiyetin huzuru, kutlu bir geleceğin yüce umudu içinde öldü sevgili kızım. Tüm bunları içten konukseverliğimize ihanet

eden o iblis yaptı. Oysa ben evimde masumiyeti, neşeyi, merhum Bertha'm için cana yakın bir arkadaşı ağırladığımı sanıyordum. Tanrım! Ne aptalmışım!

Tanrı'ya şükürler olsun ki evladım, ıstıraplarının sebebine dair bir kerecik olsun kuşku duymadan öldü. Hastalığının mahiyetini, tüm bu dertlerin müsebbibinin uğursuz duygularını öğrenemeden göçüp gitti. Kalan günlerimi bir canavarın izini sürüp onu yok etmeye adadım. Haklı ve merhametli amacımı yerine getirebileceğimi söylüyorlar. Şu an bana rehberlik edecek pek bir ışık yok. Kibir dolu kuşkuculuğuma, rezil üstünlük taslayışlarıma, körlüğüme, inatçılığıma, her şeye, iş işten geçtikten sonra lanet ediyorum. Aklımı başıma toplayarak yazıp konuşamıyorum artık. Zihnim allak bullak. İyileşir iyileşmez beni muhtemelen Viyana'ya dek götürecek bir soruşturmaya adayacağım kendimi. Sonbaharda, yani iki ay içinde, ya da ölmezsem daha erken bir zamanda, siz de müsaade ederseniz sizi ziyaret edecek ve şimdi kâğıda dökmeye cesaret edemediğim her şeyi size o vakit anlatacağım. Hoşça kalın. Dualarınızı benden esirgemeyin, sevgili dostum."

Tuhaf mektup bu şekilde sona eriyordu. Bertha Rheinfeldt'i hiç görmemiş olmama rağmen bu ani haber karşısında gözlerim dolmuş, derin bir hayal kırıklığına uğramanın yanı sıra ürkmüştüm de.

Güneş artık batmış, General'in mektubunu babama geri verdiğimde alacakaranlık çoktan bastırmıştı.

Hoş ve berrak bir akşamdı; az evvel okuduğum hararetli ve tutarsız cümlelerin ne anlama geliyor olabileceğine kafa yorarak yürümekteydik. *Schloss*un önünden geçen yola daha bir buçuk

kilometre vardı, biz varana dek ay ışıl ışıl parıldadı durdu. Açılır kapanır köprüde bu muhteşem mehtabın keyfini sürmek üzere başlıklarını takmadan dışarı çıkmış olan Madam Perrodon ve Matmazel De Lafontaine ile karşılaştık.

Yaklaştıkça neşeli bir sohbetle uğuldayan seslerini işittik. Köprüde onlara katılarak bu güzel manzaranın tadını birlikte çıkarmak üzere geriye döndük.

Az evvel geçtiğimiz açıklık alan önümüze serilmişti. Dar yol, solumuzda azametli ağaç kümelerinin altında kıvrılıyor, sıklaşan ormanın arasında gözden yitiyordu. Aynı yol, sağımızda dik ve manzaralı köprüyle kesişiyor, köprünün yanında bir vakitler geçişleri denetleyen yıkık bir kule, ötesinde ise gölgelerin arasından sarmaşıklarla kaplanmış gri kayaları görünen, ağaçlarla örtülü sarp bir tepe yükseliyordu.

İncecik bir sis tabakası, çimenliklerin ve alçak arazinin üzerinden mesafeleri saydam bir peçeyle örterek duman misali süzülürken mehtabın altında belli belirsiz parıldayan dereyi şöyle böyle seçebiliyorduk.

Bundan daha hoş, daha tatlı bir manzara hayal edilemezdi. Az evvel aldığım haber manzarayı daha da hüzünlü bir hale getirmişti fakat engin dinginliğini, insanı mest eden ihtişamını ve müphemliğini hiçbir şey bozamazdı.

Bu güzel manzaranın keyfini süren babamla sükûnet içinde, altımızda uzanan bu enginliği seyrediyorduk. İyi yürekli iki mürebbiye ise biraz arkamızda durmuş, manzara üzerine sohbet ediyor, ayla ilgili konuşuyorlardı.

Madam Perrodon şişman, orta yaşlı ve romantik biriydi; şairane bir biçimde konuşup iç çekiyordu. Matmazel De Lafontaine ise psikoloji ve metafizikle meşgul bir mistik olduğu iddia edilen Alman babası gibi, ayın bu kadar yoğun parlamasının

ruhani bir hareketliliğe işaret olduğunu söylemekteydi. Ona göre bu denli parlak dolunayların pek çok tesiri bulunuyordu. Rüyaları, deliliği, asabı bozuk kimseleri etkiliyordu; yaşama dair olağanüstü maddi tesirleri vardı. Matmazel, ticari bir gemide güverte zabiti olan kuzeninin, böyle bir gecede, güvertede yüzü aya dönük bir halde sırtüstü kestirdiğini ve rüyasında yanağını tırmalayıp yüzünü korkunç bir şekilde yamultan ihtiyar bir kadın görmesiyle uyandığını, çehresinin de bir daha düzelmediğini anlattı.

"Bu akşamki ay, huzurlu ve manyetik bir tesirle dolu – arkanızdaki *schloss*un ön cephesine bakarsanız göreceksiniz ki tüm camlar, sanki görünmez bir el, peri konukları karşılamak için odaların ışıklarını açmış gibi gümüşi bir parıltıyla titreşiyor," dedi Matmazel.

İnsan ruhunun öyle üşengeç halleri vardır ki kendi konuşmaya isteksiz olduğunda başkalarının konuşmaları miskin kulağına pek hoş gelir. Ben de hanımların sohbetinin tınısından memnun, manzarayı seyre devam ettim.

Babam, "Bu akşam şu sıkıntılı ruh hallerimden birindeyim," diye konuştu. Bir anlık sessizlikten sonra, İngilizcemizi muhafaza etmek için hep yüksek sesle okuduğu gibi Shakespeare'den alıntı yaparak şöyle dedi:

"'Neden bilmem, bir sıkıntı var içimde.
Artık bıkkınlık geldi, sizi de bıktırdı dediğinize göre
İyi de, bu duygu nereden bulaştı bana,
Nereden buldum, sahiplendim onu?'*

* William Shakespeare, *Venedik Taciri*, Çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, Kasım 2016, sf. 1. *–çn*

"Devamını unuttum. Fakat üzerimizde kara bulutlar dolaşıyormuş gibi hissediyorum. General'in müteessir mektubuyla alakalı olsa gerek."

Tam o esnada yoldan gelen olağandışı tekerlek ve nal sesleri dikkatimizi çekti.

Sesler köprüye bakan yüksek bölgeden geliyor gibiydi, ki az sonra tam da o noktadan, maiyetiyle birlikte bir at arabası göründü. Önce iki atlı köprüyü geçti, ardından peşi sıra süren iki atlıyla, dört atın çektiği araba geldi.

Mühim bir kişinin gezinti arabasına benziyordu, kendimizi bu son derece olağandışı manzaraya derhâl kaptırmıştık. Bir müddet sonra işler daha da ilginç bir hal aldı, zira araba tam dik köprünün tepe noktasını geçerken öndekilerden biri korkuya kapılıp öbürlerini de telaşa verdi, bir iki atılıştan sonra tüm topluluk çılgınlar gibi dörtnala koşarak önde süren atlıların arasından yıldırım gibi geçerek fırtına gibi üstümüze geldi.

Manzaranın yarattığı telaş arabanın penceresinden gelen tiz ve uzun kadın çığlıklarıyla daha da acı verici bir hal almıştı.

Hepimiz merak ve dehşet içinde ileri atıldık; ben daha ziyade sessizdim, diğerleri ise korkudan çeşitli şekillerde bağırıyorlardı.

Merak ve endişemiz çok sürmedi. Geldikleri güzergâhta, kale köprüsüne varmadan yolun bir yanında ulu bir ıhlamur ağacı, öbür yanında ise hayli eski, taş bir haç bulunuyordu; atlar bu haçı görünce son derece ürkütücü bir tempoyla koşmaya başlayıp yoldan saparak arabayı ağacın dışarı fırlamış köklerine vurdular.

Olacakları tahmin etmiştim. Gözlerimi örtüp sonunu görmemek adına kafamı çevirmiştim ki azıcık ilerlemiş olan hanım dostlarımın feryatlarını işittim.

Meraklanıp gözlerimi açmamla karşıma çıkan tam bir keş-

mekeş oldu. Atlardan ikisi yerdeydi, araba, iki tekerleği havada kalacak şekilde yan devrilmişti, adamlar koşumları çıkarmakla meşguldü, buyurgan bir eda ve görünüme sahip bir hanımefendi dışarı çıkmış, kavuşturduğu ellerinin arasında duran mendili ara sıra gözlerine götürerek dikiliyordu.

Arabanın kapısından, cansız gibi görünen genç bir hanımefendi çıkarılıyordu. Sevgili babacığım çoktan büyük hanımın yanına varmış, şapkası elinde *schloss*unun imkânlarından bahsedip yardım teklif ediyordu. Hanımefendi ne onu duyuyor ne de gözleri rampaya yatırılan narin kızdan başka bir şey görüyor gibi duruyordu.

Yaklaştım; küçükhanım görünüşe bakılırsa afallamıştı fakat kesinlikle ölü değildi. Bir doktordan aşağı kalır yanı olmamakla övünen babam, parmaklarını kızın bileğine koymuş, annesi olduğunu söyleyen hanımefendiye, zayıf ve düzensiz de olsa kızının nabzının kesinlikle duyulabilir olduğunu söylemişti. Hanımefendi şükran dolu, anlık bir coşkuyla ellerini kavuşturup yukarı bakmış ancak sanıyorum kimilerine hayli yapmacık gelecek şekilde, yeniden abartılı bir feryat koparmıştı.

Yaşına göre hoş sayılabilecek bir kadındı, gençliğinde güzel olduğu belliydi. Uzun boyluydu fakat zayıf değildi, siyah kadifeden bir elbise giymişti, hayli solgun görünüyordu, şimdi tuhaf bir şekilde allak bullak görünse de mağrur ve buyurgan bir çehresi vardı.

Yaklaştıkça, ellerini kavuşturup, "Daha bedbaht kim var şu hayatta?" dediğini işittim. "Aah ah, bir saat bile kaybetmenin her şeyi kaybetmek demek olduğu bir ölüm kalım yolculuğundayım. Evladım kimbilir daha ne kadar sürecek olan yolculuğa devam edecek kadar iyileşemeyecek. Bırakmalıyım onu: Gecikemem, bunu göze alamam. En yakın köy ne mesafede, efendim, söyler

misiniz? Kızımı oraya bırakmalıyım, dönene kadar, yani üç ay boyunca yavrumu göremeyeceğim, belki haber bile alamayacağım ondan."

Babamı ceketinden çekip ısrarla kulağına fısıldadım: "Ah! Babacığım, lütfen kızını bize bırakmasını isteyin ondan – öyle güzel olur ki. İsteyin, ne olur."

"Şayet Madam güvenir de çocuğunu kızımın ve onun iyi yürekli mürebbiyesi Madam Perrodon'un himayesine verip evladının dönene dek benim sorumluluğum altında konuğumuz olmasına müsaade ederlerse bize şeref ve minnet bahşetmiş olur; biz de kızına, böylesi kutsal bir güveni boşa çıkarmayacak bir ihtimam ve özveriyle muamele ederiz.

Hanımefendi telaşla, "Yapamam, efendim, nezaketinize ve centilmenliğinize pek zalim bir külfet olur bu," dedi.

"Tam aksine, çok ihtiyacımız olan şu vakitte pek büyük bir lütuf olur bu bizim için. Kızım kaderin zalim bir cilvesiyle, uzun süredir hayli mutlu olmayı umduğu bir ziyaretle alakalı olarak daha yeni hüsrana uğradı. Bu küçükhanımı bizim himayemize emanet ederseniz kızıma en güzel bir teselli olur. Güzergâhınızdaki en yakın köy pek uzak, üstelik kızınızı yerleştirmeyi düşündüğünüz bir hanı da yok; yolculuğuna bu kadar uzun bir mesafe boyunca tehlike olmaksızın devam etmesini bekleyemezsiniz. Söylemiş olduğunuz gibi, yolculuğunuza ara veremeyecekseniz, ondan bu gece ayrılmalısınız, üstelik himaye ve hassasiyete dair başka hiçbir yerde buradakinden daha dürüst bir teminat alamazsınız."

Bu hanımın tavırlarında ve görünümünde, maiyetinin asaletinden çok ayrı, öylesine saygın, hatta heybetli; davranışlarında da öyle merak uyandıran bir şey vardı ki insanı, mühim biri olduğu fikriyle hemen tesiri altına alıyordu.

Bu esnada araba dik hale getirilmiş, adamakıllı uysallaşmış atlara koşumları yeniden takılmıştı.

Hanımefendi kızına öyle bir bakış attı ki manzaranın başlangıcını bilen birinin umacağı kadar sevgi dolu gelmemişti bana, ardından eliyle babamı çağırıp duymamamız için iki üç adım öteye çekilerek onunla, şimdiye kadarkine son derece tezat bir şekilde sabit ve ciddi bir ifadeyle konuştu.

Babamın bu değişimi fark etmemesi beni hayrete düşürüyordu, ayrıca kadının, babamın neredeyse kulağının içine içine, böylesine bir hararet ve istekle ne söylüyor olabileceğini tarif edilemez biçimde merak ediyordum.

Hanımefendi, olsa olsa iki üç dakika bu şekilde konuştuktan sonra arkasına dönüp birkaç adımda kızının Madam Perrodon'a yaslanarak uzandığı yere gitti. Yanında bir müddet diz çöküp, Madam'ın tahminine göre, kulağına kısacık bir hayır duası okudu; ardından kızını aceleyle öpüp arabasına bindi, kapı kapandı, gösterişli üniformaları içindeki uşaklar arabanın arkasına atladı, atlılar atlarını dehledi, araba sürücüleri kırbaçlarını şaklattı, atlar aniden atılıp öfkeli bir tırısa kalktılar ve çok geçmeden dörtnala koşmaya başladılar; böylece araba, peşi sıra aynı hızla gelen iki atlıyla birlikte fırlayıp gitti.

III

Araba ve maiyetini sisli ormanda süratle gözden kaybolana dek izledik, nal ve tekerlek sesleri de çok geçmeden gecenin dingin havasında yitip gitti.

Bizi yaşanan serüvenin anlık bir düş olmadığına inandıracak hiçbir şey kalmamıştı ki küçükhanım gözlerini açtı. Ben göremedim, zira yüzü öbür yana dönüktü ancak kafasını kaldırıp açıkça etrafına bakınmaya başlayınca mızmızlanan tatlı bir sesin, "Anneciğim nerede?" diye sorduğunu işittim.

İyi yürekli Madam Perrodon şefkatle yanıtlayıp teskin edici şeyler söyledi.

Ardından şöyle sorduğunu duydum:

"Neredeyim ben? Burası neresi?" Sonra da şöyle dedi, "Arabayı göremiyorum, Matska* da yok, o nerede?"

Madam kızın tüm sorularını, anladığı kadarıyla yanıtladı; küçükhanım talihsizliğin nasıl meydana geldiğini yavaş yavaş anımsadı, araba devrildiğinde içeride ya da yakında kimsenin olmadığını duyunca memnun oldu ve annesinin onu, dönene dek üç aylığına buraya bıraktığını öğrenince de ağladı.

* Çek veya Leh hizmetçilere verilen isim. *—çn*

Tam Madam Perrodon'unkilere kendi teselli sözlerimi de ekleyecektim ki Matmazel De Lafontaine elini koluma koyup şöyle dedi:

"Yaklaşmayın, şu an aynı anda ancak tek bir kişiyle konuşabilir, en ufak bir heyecan bile kuvvetten düşürebilir onu."

Ben de, yatar yatmaz odasına koşup görürüm diye düşündüm.

O sırada babam hizmetçinin birini ata bindirip aşağı yukarı iki fersah uzaklıkta yaşayan doktoru çağırmaya yollamış, küçükhanım için de bir yatak odası hazırlanmıştı.

Yabancı ayağa kalktı ve köprüyü, Madam'ın koluna yaslanarak usul usul geçip kale kapısından içeri girdi.

Hizmetçiler hanımefendiyi karşılamak üzere girişte bekliyorlardı, kızı doğruca odasına götürdüler. Normalde konuk odası olarak kullandığımız oda, hendek ve açılır kapanır köprü üzerinden, daha evvel tarif ettiğim orman manzarasına bakan dört penceresiyle uzun bir odadır.

Odanın döşemesi, oymalı büyük dolapları, kırmızı Utrecht kadifesi kaplı sandalyeleriyle oymalı meşedendir. Halı kaplı duvarları, kadim ve tuhaf kıyafetler içindeki doğal büyüklükte figürlerin avcılık ya da şahincilikle uğraşırken, çoğunlukla şölen halinde resmedildikleri altın çerçeveli, kocaman tablolarla donatılmıştır. İnsanı mayıştıracak kadar debdebeli bir oda değildi burası; çayımızı hep burada içerdik, babam her zamanki yurtsever hevesiyle ulusal içeceğimizin düzenli olarak kahve ve çikolatamızla servis edilmesi hususunda ısrarcı olurdu.

Bu gece de orada oturmuş, yanan mumların eşliğinde akşam yaşanan serüveni konuşuyorduk.

Madam Perrodon ve Matmazel De Lafontaine de bize katılmışlardı. Küçük yabancı yatağına yatırılır yatırılmaz derin bir

uykuya dalmış, hanımlar da onu hizmetçilerden birinin gözetimine bırakmışlardı.

Madam içeri girer girmez, "Konuğumuzu sevdiniz mi?" diye sordum. "Ondan bahseder misiniz biraz?"

Madam, "Kendisini fazlasıyla sevdim," diye karşılık verdi. "Sizin yaşlarınızda gördüğüm en güzel insan diyesim geliyor neredeyse; pek nazik, pek sevimli."

Yabancının odasına kaçamak bir bakış atan Matmazel, "Son derece güzel," diye atıldı.

"Sesi de epey hoşl" diye ekledi Madam Perrodon.

Matmazel, "Araba düzeltildikten sonra içeride, dışarı çıkmayan ancak pencereden bakan bir kadın fark ettiniz mi?" diye sordu.

"Hayır, görmedik."

Bunun üzerine Matmazel, kafasına renkli bir çeşit örtü sarmış, durmadan arabanın penceresinden dışarı bakarak parıldayan gözleri, bembeyaz gözyuvarları ve öfkeyle sıkılmış gibi duran dişleriyle hanımlara doğru alaycı alaycı kafa sallayıp sırıtan, çirkin, kara bir kadını tarif etti.

Madam, "Ya hizmetçi adamların ne kadar uğursuz göründüklerini fark ettiniz mi?" diye sordu.

Az evvel içeri giren babam, "Evet," dedi. "Hayatımda gördüğüm en çirkin, en habis görünümlü insanlardı. Umarım zavallı hanımefendiyi ormanda soymazlar. Yine de ellerinden iş geliyor serserilerin, her şeyi kaşla göz arasında yoluna koydular."

Madam, "Bana kalırsa, çok uzun süre yolculuk etmekten bitap düşmüşlerdi," dedi.

"Tekinsiz görünmelerinin yanı sıra yüzleri de tuhaf biçimde pek cılız, pek kasvetli ve asıktı. Hayli merak ediyorum, küçükhanım yeterince toparlanırsa yarın her şeyi anlatır sanıyorum."

Babam ise esrarengiz bir gülümsemeyle, sanki bize söylediklerinden çok daha fazlasını biliyormuş gibi başını hafifçe sallayarak, "Sanmıyorum," dedi.

Bu, siyah kadifeler içindeki hanım gitmeden hemen evvel yaptıkları kısa ama hararetli konuşmada aralarında geçenlere dair daha da meraklandırmıştı bizi.

Baş başa kalır kalmaz anlatması için yalvardım. Fazla üstelememe gerek kalmadı.

"Sana anlatmamam için hususi bir sebep yok. Hanımefendi, bize kızının bakımıyla yük olmak istemediğini, kızının sağlığının hassas olduğunu, sinirleri bozuk olsa da herhangi bir nöbete yahut vesveseye meyilli olmadığını (buna kefil oldu), aslında aklının son derece yerinde olduğunu söyledi."

"Bunları söylemesi çok tuhaf!" diye araya girdim. "Çok gereksiz olmuş."

"Söyledi ama," diye güldü babam. "Yine de konuştuğumuz her şeyi bilmek istiyorsan, ki gerçekten pek az konuştuk, söyleyeyim. Ardından şöyle dedi, '*Hayati* –sözcüğü üzerine basa basa söyledi– önem arz eden, uzun bir yolculuk yapıyorum, acil ve gizli; evladıma üç ay içinde döneceğim, bu esnada o da kim olduğumuza, nereden geldiğimize ve nereye gidiyor olduğumuza dair bir şey söylemeyecektir.' Söyledikleri bunlardan ibaret. Kusursuz bir Fransızca konuşuyordu. 'Gizli' dediği zaman birkaç saniyeliğine duraksadı, ciddi bir ifadeyle gözlerini gözlerime dikti. Sanırım buna gerçekten önem veriyor. Nasıl aceleyle gittiğini gördün. Umarım küçükhanımın sorumluluğunu üstlenmekle akılsızca bir şey yapmamışımdır."

Kendi adıma memnundum. Küçükhanımı görmek, onunla konuşmak için can atıyor, sadece doktorun müsaadesini bekliyordum. Şehirlerde yaşayan sizler, etrafımızı kuşatan böylesi

ıssız bir yerde yeni bir arkadaş edinmenin ne kadar büyük bir hadise olduğunu anlayamazsınız.

Doktor geldiğinde saat neredeyse bir olmuştu; yaya halde, siyah kadifeli prensesin binip gittiği arabaya yetişemeyeceğim gibi, yatağıma gidip uyuyacak halim de yoktu.

Doktor konuk odasına indiğinde hastasıyla alakalı olumlu şeyler söyledi. Küçükhanım artık oturabiliyormuş, nabzı düzenliymiş, görünüşe bakılırsa son derece iyi haldeymiş. Hiçbir yarası olmadığı gibi, sinirlerindeki hafif sarsılma da kendiliğinden geçmiş. Şayet ikimiz de istiyorsak onu görmemde bir sakınca yokmuş. Bu müsaadeyle, beni odasına birkaç dakikalığına kabul edip etmeyeceğini öğrenmek üzere derhâl birini yolladım.

Hizmetçi hemen dönerek, küçükhanımın buna can attığını söyledi.

Hiç vakit kaybetmeden bu izinden yararlandığıma emin olabilirsiniz.

Konuğumuz *schloss*un en güzel odalarından birinde kalıyordu. Hatta biraz gösterişliydi bile. Yatağın ayakucu hizasında, karşıda, Kleopatra'yı göğsünde engerek yılanlarıyla tasvir eden kasvetli bir duvar halısı asılıydı; diğer duvarlarda da renkleri solmuş başka mühim klasik sahneler yer alıyordu. Fakat odada eski duvar halılarının kasvetini dağıtacak altın oymalarla, canlı ve çeşitli pek çok renkte başka eşyalar da vardı.

Yatağın yanında mumlar bulunuyordu. Küçükhanım oturmuş; incecik, hoş vücudu, yerde yatarken annesinin ayaklarını örttüğü yumuşak ipekten, içi pamuklu, kenarları kalın ipekle geçilmiş, çiçek işlemeli bir gecelikle sarınmıştı.

Tam yatağın kenarına varmış selam verirken beni ansızın hayrete düşürüp ondan bir iki adım geri çeken şey neydi? Söyleyeceğim.

Çocukken gece ziyaretime gelen, zihnimde çakılı kalan, kimsenin aklımdan geçenlere dair en ufak bir fikri yokken uzun yıllar boyu dehşet içinde düşünüp durduğum o yüzü görmüştüm.

Hoş, hatta pek güzeldi; onu ilk gördüğüm zamanki hüzünlü ifadeyi taşıyordu.

Fakat neredeyse bir anda, beni tanımış gibi tuhaf bir tebessüme dönüşüvermişti bu ifade.

Tamı tamına bir dakika süren bir sessizlik oldu, ben yapamadım ama nihayet o konuştu.

"Harikuladel" diye bağırdı. "On iki yıl evvel yüzünüzü bir rüyada görmüştüm, o günden beri de aklımdan hiç çıkmadı."

Nutkumu tutan dehşeti güçlükle yenerek, "Kesinlikle harikuladel" diye yineledim. "On iki yıl evvel, ya rüyamda ya gerçekte sizi gördüm. Yüzünüzü hiç unutmadım. O günden beri gözlerimin önünden gitmedi."

Tebessümü yumuşamış, tuhaf olduğunu düşündüğüm şey her ne ise gitmişti. Gülümsemesi ve gamzeli yanakları artık pek güzel, pek zekâ doluydu.

Rahatlamıştım, küçükhanıma konukseverliğin gerektirdiği şekilde "hoş geldiniz," diyerek tesadüfi gelişinin bizi ne kadar memnun ettiğini ve bilhassa bana ne kadar mutluluk verdiğini söyledim.

Konuşurken elini tuttum. Her yalnız insan gibi ben de biraz utangaçtım ancak vaziyet dilimi çözmüş, hatta cesaret vermişti bana. Küçükhanım da elimi sıkıyordu, kendi elini benimkinin üzerine koymuştu; gözleri ışıldıyor, gözlerime kaçamak kaçamak baktıkça yeniden gülümseyerek kızarıyordu.

Karşılayışıma pek hoş karşılık vermişti. Hâlâ hayretler içinde yanında oturmaktaydım ki şöyle dedi:

"Sizi nasıl gördüğümü anlatmalıyım. Birbirimizi rüyaları-

mızda bu kadar canlı görmüş olmamız öyle tuhaf ki; ikimiz de çocuk olmamıza karşın ben sizi, siz de beni şu anki halimizle görmüş olmalıyız. Altı yaşlarında bir çocukken karmakarışık, sıkıntılı bir rüyadan uyanmış, kendimi karanlık bir ormanın içinde, odamla ilgisi olmayan, ağaç kaplamalı, derme çatma başka bir odada bulmuştum; etrafta dolaplar, karyolalar, sandalyeler ve tezgâhlar vardı. Yataklar, sanıyorum ki boştu; odada benden başka kimse yoktu; etrafıma bir müddet bakınıp, özellikle daha sonra yeniden tanıyacağım iki kollu demir şamdana hayran olduktan sonra cama uzanmak üzere yataklardan birinin altından süründüm. Fakat yatağın altından çıkar çıkmaz birinin ağladığını işittim, hâlâ dizlerimin üzerindeyken kafamı kaldırdığımdaysa sizi gördüm –kesinlikle sizdiniz–, şu an olduğunuz gibi genç ve güzel bir hanımdınız; sarı saçlarınızla, büyük, mavi gözlerinizle ve dudaklarınızla –dudaklarınız– tıpkı şimdiki gibiydiniz.

"Görünümünüz beni benden almıştı; yatağa çıkıp size sarıldım, ardından sanırım ikimiz de uykuya daldık. Sonra bir çığlıkla uyandım, oturmuş, bağırıyordunuz. Korkup yere kaydım, galiba bir anlığına şuurumu kaybetmişim. Kendime geldiğimde yeniden evdeki odamdaydım. Yüzünüzü o günden beri hiç unutmadım. Safi bir benzerlikle aldanacak değilim. O zaman gördüğüm hanımefendi *sizdiniz*."

Şimdi sıra kendi rüyamı anlatmaya gelmişti, ben anlattıkça yeni arkadaşım apaçık biçimde hayrete düştü.

"Hangimiz öbüründen daha çok korkmuş kestiremiyorum," dedi yeniden gülümseyerek. "Bu kadar güzel olmasaydınız sizden daha çok korkardım ancak bu halinizle, ikimiz de bu kadar gençken, on iki yıl evvel sizinle tanışmış olduğumu ve sizinle arkadaş olmaya hakkım olduğunu hissediyorum yalnızca. Ne

olursa olsun, sanki çocukluğumuzdan beri arkadaş olmaya yazgılıymışız gibi geliyor. Acaba siz de benim size duyduğum tuhaf çekimi duyuyor musunuz bana karşı? Daha evvel hiç arkadaşım olmadı; acaba şimdi bir tane buldum mu?" İç geçirdi, güzel, kara gözleri tutkuyla beni seyrediyordu.

Doğrusu, bu güzel yabancıya anlaşılmaz bir biçimde kapılmıştım. Onun deyimiyle, "ona karşı bir çekim duyuyordum" fakat bir tiksinti de vardı bunda. Ne olursa olsun bu muğlak histe, çekim çok daha ağır basıyordu. Alakamı kazanmış, beni benden almıştı; öyle güzeldi, öyle tarifsiz bir çekiciliği vardı ki.

Üzerine bir rehavetin ve dermansızlığın çöktüğünü fark ederek derhâl iyi geceler diledim.

"Doktor, bu geceyi başınızda bir hizmetçiyle geçirmeniz gerektiğini düşünüyor; bizimkilerden biri bekliyor, becerikli ve sessiz biridir," diye de ekledim.

"Çok naziksiniz ancak öyle uyuyamam, odada biri varken hiç uyuyamamışımdır zaten. Yardıma ihtiyacım olmaz – hem zaafımı itiraf edecek olursam, hırsız korkusuyla pençeleşiyorum. Bir defasında evimiz soyulmuş, iki hizmetçimiz de öldürülmüştü, bu yüzden kapımı hep kilitlerim. Alışkanlık haline geldi – hem öyle nazik duruyorsunuz ki beni bağışlayacağınızı biliyorum. Kilitte bir anahtar görmekteyim."

Güzel kollarıyla bir süre ban sarılıp kulağıma fısıldadı, "İyi geceler, canım, sizden ayrılmak çok zor ancak iyi geceler; yarın, çok erken olmamak kaydıyla, sizi yeniden göreceğim."

Ardından iç geçirerek yastığa gömüldü, hoş gözleriyle beni sevgi ve hüzünle seyredip yeniden mırıldandı, "İyi geceler, canım arkadaşım."

Gençler bir anda sever, hatta âşık olurlar. Küçükhanımın bana gösterdiği henüz hak edilmemiş fakat apaçık sıcaklık karşı-

sında gururum okşanmıştı. Bana bir çırpıda güvenmesi hoşuma gitmişti. Canciğer arkadaş olmakta kararlıydı.

Ertesi gün oldu, yeniden karşılaştık. Dostumdan pek hoşnuttum, hem de her bakımdan.

Gün ışığı, görünümünden hiçbir şey götürmemişti, gördüğüm en güzel insandı kesinlikle; eskiden rüyamda gördüğüm yüze dair nahoş anı da o ilk beklenmedik karşılaşmanın uyandırdığı tesiri yitirmişti.

Küçükhanım beni gördüğünde kendisinin de benzer şekilde sarsıldığını, ona duyduğum hayranlığa karışan belirsiz tiksintinin aynısını kendisinin de hissettiğini itiraf etti. Bu kısa süreli korkumuza birlikte gülüyorduk artık.

Küçükhanım'ın Âdetleri – Bir Gezinti

IV

Küçükhanımdan her bakımdan etkilendiğimi söylemiştim.

Ancak beni pek memnun etmeyen bazı özellikleri de vardı.

Bir kadına göre uzundu. Dış görünümünü tasvir ederek başlayayım.

İnce, uzun ve muazzam ölçüde zarifti. Aheste hareket etmesi dışında –ki son derece ahesteydi– görünümünde hasta olduğuna işaret eden hiçbir emare yoktu. Benzi canlı ve parlak, yüz hatları ufak ve biçimli, büyük gözleri kapkara, ışıl ışıl, saçları göz alıcıydı; omuzlarına saldığı vakit ömrümde onunkilerden daha dolgun ve uzun saçı hiç görmemiştim. Sık sık ellerimi saçları altına sokar, ağırlığı karşısında hayretle gülerdim. İnanılmayacak kadar güzel ve yumuşacıktı saçları; rengi, aralarında altın sarıları olan kopkoyu bir kahveydi. O, odasındaki sandalyeye oturmuş, tatlı sesiyle yavaş yavaş konuşurken saçlarını kendi ağırlıklarıyla aşağı salmaya bayılırdım; büküp örer, serip oynardım. Ah, Tanrım! Bir bilseydim!

Küçükhanımın sevmediğim özellikleri olduğunu söylemiştim. Onu ilk kez gördüğüm o gece güvenimi kazanmıştı fakat

kendisine, annesine, geçmişine, kısacası yaşamıyla, tasarılarıyla ve ailesiyle alakalı her şeye dair her daim tetikte bir ihtiyatla yaklaşıyordu. Galiba insafsızlık, hatta belki de haksızlık ediyordum; o siyah kadifeli, azametli hanımefendi tarafından babama verilen mühim ihtara saygı duymalıydım. Ancak merak, dur durak bilmeyen, ahlaktan yoksun bir tutkudur; hiçbir kız buna sabırla dayanamaz, her yeni merakla şaşkına döner. Böylesi bir şevkle bilmek istediklerimi söyleyen kimseye nasıl bir zarar verebilirdi ki bu? Sağduyuma, haysiyetime hiç itimadı yok muydu? Bana söylediklerini tek bir ölümlüye dahi açmayacağıma dair katiyetle söz verdiğim halde niçin güvenmiyordu bana?

Bana öyle geliyordu ki gün yüzü göstermeyen o güleç, kasvetli ve inatçı geri çevirişlerinde yaşının ötesinde bir soğukluk vardı.

Bu mesele üzerine tartıştığımızı söyleyemem, zira küçükhanım hiçbir meselede tartışmazdı. Israr etmek elbette vicdasızlık ve terbiyesizlikti ancak gerçekten elimde değildi, ben de böylece peşini bıraktım.

Vicdansız hesaplamalarıma göre, bana hiçbir şey söylememişti.

Söyledikleri şu üç muğlak maddede özetleniyordu:

Bir: Adı Carmilla'ydı.

İki: Ailesi kadim ve soyluydu.

Üç: Memleketi batı tarafındaydı.

Ne ailesinin adını, ne armalarını, ne malikânelerinin ismini ne de yaşadıkları ülkeyi söylemişti.

Onu bu meselelerle alakalı olarak durmaksızın tedirgin ettiğimi sanmayın. Fırsat kolluyor, daha doğrusu, onu sorularımla sıkıştırmak yerine imalarda bulunuyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse bir iki kez açıktan üzerine gitmiştim. Ancak yön-

temlerim ne olursa olsun, sonuç hep başarısızdı. Ne sitem ne sevgi sözü kâr ediyordu. Fakat şunu eklemeliyim, karşı koyuşları öyle hüzünlü ve şiddetliydi, haysiyetime olan itimadını ve beni sevdiğini öyle çok, öyle tutkulu dile getiriyor, sonunda her şeyi öğreneceğime dair öyle çok söz veriyordu ki onu daha fazla rencide etmeye yüreğim el vermiyordu.

Güzel kollarını boynuma dolayıp beni kendisine çekiyor, yanağını yanağıma bastırıp mırıldanarak kulağıma şöyle diyordu: "Canımın içi, minik yüreğiniz yaralanmış. Takatimin ve zayıflığımın karşı konulmaz yasasına boyun eğiyorum diye beni zalim sanmayın, sizin tatlı yüreğiniz yaralandıysa benim vahşi yüreğim de sizinkiyle birlikte kanar. Ben sizin sıcacık hayatınızda yaşarken muazzam bir utançla kendimden geçiyorum, oysa siz benimkinde ölürsünüz. Elimden bir şey gelmiyor; ben size çekildikçe siz başkalarına çekilecek, özünde sevgi olan gaddarlığın coşkusunu öğreneceksiniz. O halde bir süreliğine benimle alakalı daha fazla şey öğrenmeye çalışmayın ve sevgi dolu ruhunuzla bana güvenin."

Böyle coşkuyla konuşurken beni titreyen bağrına daha çok bastırıyor, yumuşacık öpücüklerini yanağıma konduruyordu.

Ne heyecanı ne söyledikleri bana bir şey ifade ediyordu.

Pek sık olmayan bu gülünç sarılmalardan kendimi kurtarmak istediysem de kuvvetten düşmüş gibiydim. Mırıltıları kulağıma ninni gibi geliyor, direncimi kırıp beni kendimden geçiriyordu. Ancak kollarını çekince kendime gelebiliyordum.

İşte böyle esrarengiz hallerindeyken sevmiyordum onu. Ara ara, belli belirsiz bir korku ve tiksintiyle karışık, hoş, coşkulu ve tuhaf bir heyecan duyuyordum. Bu hadiseler olurken onunla alakalı net bir şey düşünemiyordum ancak hayranlığa olduğu kadar nefrete doğru da giden bir sevginin farkındaydım. Çeliş-

kili olduğunu biliyorum fakat bu hissi başka türlü anlatmama imkân yok.

Farkında olmadan yaşamakta olduğum işkenceyi şu an, on yıldan uzun bir aradan sonra, titreyen bir elle, belli başlı hadise ve vaziyetlerin karman çorman, korkunç hatıralarıyla yazıyorum; yine de hikâyemin ana akışı zihnimde gayet canlı ve net.

Ne var ki herkesin yaşamında duyguların dehşet verici bir şekilde, çılgınca coşturmasına karşın, öbürleri arasında donuk ve müphem biçimde hatırlanan belli başlı duygusal anlar olmuştur.

Bu tuhaf ve güzel arkadaşım bazen bir saatlik kayıtsızlığın ardından elimi alıp sevgiyle sıkar, yeniden kendine gelerek hafifçe kızarır, baygın ve ateşli gözlerle yüzüme bakarak öyle hızlı soluk alıp verirdi ki hararetli nefes alışverişinden elbisesi inip kalkardı. Heyecanlı bir âşık gibiydi, utanırdım; nefret uyandırdığı halde insanı ele geçiren bir yanı vardı; sinsi gözlerle beni kendine çeker, alev alev dudakları yanaklarımda öpücükler kondurarak dolaşırken neredeyse ağlayarak, "Benimsin, benim *olacaksın*, ebediyen tek vücut olacağız," derdi. Ardından kendini tekrar sandalyesine bırakıp gözlerini küçücük elleriyle kapatarak beni tir tir titretirdi.

Bense, "Akraba mıyız," diye sorardım; "Ne demek istiyorsunuz? Muhtemelen sevdiğiniz birini hatırlatıyorum size; ancak yapmamalısınız, hiç hoşuma gitmiyor bu – böyle baktığınız, böyle konuştuğunuz vakitler sizi de, kendimi de tanıyamıyorum."

Sertliğim karşısında iç geçirip elimi bırakarak arkasını dönerdi.

Bu olağandışı hadiselere makbul bir açıklama getirmek için boş yere uğraşıyordum – yapmacıklık veya oyun deyip geçemezdim. Bastırılmış dürtülerin ve duyguların anlık dışavurumuydu

bunlar kuşkusuz. Annesinin gönüllü bir şekilde reddettiği, ara ara çılgınlığa kapılmaya meyilli biri miydi, yoksa bir kılık değiştirme ve aşk hikâyesi mi mevzubahisti? Eski hikâye kitaplarında böyle şeyler okumuştum. Ya erkek âşık eve girmenin bir yolunu bulup zeki ve maceraperest bir kadının yardımıyla sevdiği hanımı maskeli baloda elde etmeye çalışıyorduysa? Gururumu okşasa da bu varsayıma karşı olan pek çok şey vardı.

Bu erkeklere özgü centilmenliklere kanacak değildim. Bu tutkulu anlar, beylik laflarla, neşeyle, kasvetli bir hüzünle dolu uzun aralarla bölünürdü; böyle anlarda, beni takip eden gözlerinin hüzünlü bir ateşle dolu olduğunu fark ettiğim vakitler dışında ona hiçbir şey ifade etmiyor gibiydim. Bu esrarengiz coşkunluk halleri haricinde tavırları kızlara özgüydü; sağlıklı halinin erkeksi yapısına tezat oluşturan, mecalsiz bir havası vardı.

Âdetleri kimi yönden tuhaftı. Belki sizin gibi şehirli hanımefendilere, biz taşralı insanlara geldiği gibi öyle pek acayip gelmeyecektir. Küçükhanım aşağı epey geç inerdi, genellikle saat biri bulurdu. Ardından bir bardak çikolata alır, hiçbir şey yemezdi. Sonra dolaşmaya dışarı çıkardık –öylesine, aylak aylak bir gezinme olurdu bu– ardından neredeyse ânında yorulduğu için ya *schloss*a döner ya da ağaçların arasındaki tek tük banklardan birine otururduk. Zihninin bir türlü almadığı fiziki bir dermansızlıktı bu. Çünkü her zaman neşeli ve zeki bir konuşmacı olmuştu.

Bazen memleketini zikreder, tuhaf âdetlere sahip bu halkı tasvir eden bir serüvenden, vaziyetten ya da eski bir hatıradan bahseder, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz görenekleri anlatırdı. Bu tesadüfi ipuçlarından, memleketinin ilkin tahmin ettiğimden çok daha uzakta bulunduğuna kanaat getirmiştim.

İşte yine bir ikindi vakti bu şekilde ağaçların altında otururken önümüzden bir cenaze alayı geçti. Korucunun, sık sık gör-

düğüm genç ve güzel kızının cenazesiydi bu. Zavallı adam evladının tabutu ardı sıra yürüyordu; kızı onun biricik çocuğuydu, öyle kederli görünüyordu ki...

Köylüler arkadan ikişer ikişer geliyor, cenaze ilahisi söylüyorlardı.

Geçerlerken ayağa kalkıp saygımı sunarak usul usul söylediklerini ilahiye eşlik ettim.

Arkadaşım beni biraz sertçe sarsınca hayret içinde döndüm.

Hışımla, "Ne kadar kulak tırmalayıcı olduklarının farkında değil misiniz?" dedi.

"Bana kalırsa tam aksi, çok güzel," diye karşılık verdim. Araya girmesine sinirlenmiş, bu ufak alayı oluşturan insanlar yaşananı fark edip gücenirler diye son derece rahatsız olmuştum.

Bunun üzerine tam devam ediyordum ki sözüm yeniden kesildi. Carmilla minik parmaklarıyla kulaklarını kapatıp neredeyse öfkeyle, "Kulaklarımı deliyorsunuz," dedi. "Ayrıca sizin dininizle benim dinimin aynı olduğunu nereden biliyorsunuz? Âdetleriniz beni incitiyor, cenazelerden nefret ediyorum. Kuru gürültü! Gün gelecek, siz de öleceksiniz – *herkes* ölecek; işte o zaman herkes daha mutlu olacak. Eve gidelim."

"Babam papazla birlikte kilise mezarlığına gitti. Kızın bugün gömüleceğini biliyorsunuz sanıyordum."

Carmilla'nın güzel gözleri çakmak çakmak oldu ve, "Kız mıymış? Kafamı köylülerle yoramam. Kim olduğunu bilmiyorum bile," diye karşılık verdi.

"İki hafta evvel hayalet gördüğünü sanan kızcağız, o zamandan bu yana yavaş yavaş ölüyordu, vadesi dün dolmuş."

"Bana hayaletlerle alakalı tek bir kelime etmeyin. Yoksa bu gece uyuyamam."

Lafımı, "Umarım veba ya da humma gelmiyordur, zira tüm

bu olanlar onu gösteriyor," diye sürdürdüm. "Domuz çobanının genç karısı da daha geçen hafta ölmüştü; yatağında yatarken bir şeyin boğazını sıktığını, onu az kalsın boğacağını sanmış. Babam bazı humma çeşitlerine böyle korkunç kuruntuların eşlik ettiğini söylüyor. Ondan evvelki gün hayli iyiymiş. Ardından kötüleşmiş, bir hafta önce de öldü."

"Her neyse, *kızın* cenazesi yapıldı, ilahisi de söylendi sanıyorum; kulaklarımız bir daha bu dilin ve gürültünün işkencesine uğramayacak. Sinirlerim bozuldu. Yanıma oturun, yakınıma; elimi tutun, sıkı sıkı, sımsıkı tutun."

Biraz arkaya gitmiş, başka bir banka varmıştık.

Oturdu. Yüzü bir anlığına beni ürküten, hatta dehşete düşüren bir değişime uğradı. Yere doğru, ayaklarına bakarak zaptolunmaz ürpermelerle, sıtma nöbetine tutulmuş gibi durmadan zangır zangır titrerken çehresi kararıp korkunç bir şekilde mosmor kesilmişti; dişleri ve ellerini kenetlemiş, kaşlarını çatıp dudaklarını sımsıkı kapatmıştı. Tüm kuvvetiyle bir nöbeti bastırmaya gayret ediyormuş gibiydi, ardından soluğu kesilerek çırpınmaya başladı, nihayet kasılarak acı bir feryat kopardı ve isterisi gitgide yatıştı. Sonunda, "İşte! İnsanı ilahilerle boğanlar yüzünden hep!" dedi. "Sarılın bana, sımsıkı sarılın. Geçiyor..."

Gerçekten de yavaş yavaş geçti. Belki de hadisenin üzerimde bıraktığı kasvetli tesiri dağıtmak için olağandışı bir neşeye ve gevezeliğe büründü, böylece eve vardık.

Carmilla'nın, annesinin sözünü ettiği hassas sağlığına dair böyle ayırt edici bir belirti gösterdiğini ilk kez görmüştüm. Ayrıca onu öfkeliyken de ilk görüşümdü.

İkisi de yaz bulutu gibi geçip gitmiş, ondan sonra böyle geçici öfke emaresine sadece bir kez daha şahit olmuştum. Nasıl olduğunu anlatacağım.

Konuk odasının uzun pencerelerinin birinden dışarıyı izliyorduk, açılır kapanır köprüden avluya, iyi tanıdığım, göçebe kılıklı biri girdi. *Schloss*u ekseriyetle yılda iki defa ziyaret ederdi.

Yer yer biçim bozuklukları olan, keskin ve cılız yüz hatlarına sahip, kambur bir zattı bu. Ucu sivri, kara bir sakalı vardı, güldü mü ağzı kulaklarına varır, beyaz köpek dişleri görünürdü. Siyah ve kırmızı renkte öküz derisi giyer, uçlarından binbir çeşit şey sallanan, sayamadığım kadar çok kuşak ve kemer bağlanırdı. Sırtında efsunlu bir fenerle, birinin içinde semender, öbürkünün içinde adamotu olduğunu pek iyi bildiğim iki kutu taşırdı. Bu yaratıklar babamı hep güldürmüştür. Maymun, papağan, sincap, balık, kirpi uzuvlarının kurutulup derli toplu ve insanı korkutacak şekilde dikilmesiyle meydana gelmişlerdi. Kemerine iliştirilmiş bir keman, bir kutu hokkabazlık edevatı, bir çift yaldızlı kâğıt ve maske ile esrarengiz pek çok ıvır zıvır yanında yöresinde sallanıyor, elinde de bakır başlıklı, kara bir baston tutuyordu. Yanında, ayaklarının dibinden ayrılmayan hırpani ve sısıka bir köpek vardı; tuhaf bir şekilde köprüde duruvermiş, hemen ardından sıkıntı içinde ulumaya başlamıştı.

Bu esnada üçkâğıtçı adam avlunun orta yerinde durup gülünç şapkasını kaldırarak bizi pek resmi bir biçimde selamlamış, berbat bir Fransızca ve ondan aşağı kalmayan bir Almancayla bize iltifatlar düzmüştü.

Sonra, kemanını çözüp neşeli bir şamatayla eşlik ettiği hareketli bir hava tutturarak komik bir fiyaka ve canlılıkla dans etmeye başladı. Köpek ulusa da ben gülüyordum.

Bunun üzerine, sol elinde şapkası, kolunun altında kemanıyla, sırıtıp selam vere vere pencereye doğru yaklaştı; dur durak bilmeyen bir lafazanlıkla, icraatları, emrimize amade binbir çeşit zanaatı ve tek bir sözümüzle sergilemeye hazır olduğu gösterileri hakkında uzun uzun gevezelik etti.

Şapkasını döşeme yola bıraktı ve, "Hanımefendiler bu ormanlarda kurt gibi uluduğunu işittiğim upir için bir tılsım almazlar mıydı acaba?" dedi. "Her bir yanda insanlar ölüyor bundan fakat işte bu da insanı yarı yolda bırakmacak bir muska, yastığınıza bir iğnelediniz mi upirin suratına suratına gülersiniz."

Muskalar, üzerlerinde esrarengiz yazılar ve şekiller bulunan, dikdörtgen şeklindeki parşömen parçalarından ibaretti.

Carmilla hemen bir tane aldı, ben de aldım.

Üçkâğıtçı yukarı bakıyor, biz de neşeyle ona doğru gülümsüyorduk, hiç değilse ben gülümsüyordum. Delici kara gözleri yüzümüze baktıkça bir anlığına ilgisini cezbeden bir şey sezer gibi oldu.

Derhâl içi çelikten tuhaf aletlerle dolu, deri bir kılıf açtı.

İçindekileri gösterip bana hitap ederek, "Bakınız, hanımefendiciğim," dedi, "pek faydalı olmayan öbür şeylerin yanı sıra dişçilik zanaatını da icra etmekteyim. Hay şeytan götürsün seni köpek gibi!" diye araya giriverdi. "Sus be hayvan! Öyle bir uluyor ki hanımefendiciklerim hiçbir şey duyamayacak. Sağınızdaki soylu arkadaşınız hanımefendinin ne keskin dişleri var öyle – uzun, ince, tığ gibi, iğne gibi sivri, ha ha! Uzakları gören keskin gözlerimle bir baktım da apaçık görüverdim, şayet küçükhanıma zarar veriyorsa, ki kesin veriyordur, işte buradayım, bunlar da törpüm, zımparam, penselerim; hanımefendi dilerlerse bir güzel zımparalayıp köreltirim, balıklarınki gibi olacağına kendileri gibi güzel bir hanımefendiye layık dişler olurlar. Amanın! Küçükhanım gücendiler mi? Densizlik mi ettim? Kırdım mı yoksa onu?"

Küçükhanım sahiden de öyle öfkeli görünüyordu ki pencereden çekildi.

"Bu üçkâğıtçı nasıl olur da bizi böyle aşağılayabilir? Babanız nerede? Ondan derhâl tazminat talep edeceğim. Benim babam

olsa o sefili tulumbaya bağlatır, at arabasının kırbacıyla kamçılatıp sığır gibi kor demirle dağlatırdı!"

Pencereden bir iki adım çekilip oturdu, kabahatli adam gözünün önünden gider gitmez hiddeti de yükseldiği süratte yatışmış, sesi gitgide her zamanki haline dönmüştü. Kambur adamı ve densizliğini unutmuş gibiydi.

Babamın o akşam pek keyfi yoktu. Gelir gelmez son zamanlarda vuku bulan iki ölümcül vakaya benzer bir başkasının daha meydana geldiğini söyledi. Yalnızca bir buçuk kilometre uzaklıktaki mülkünde yaşayan genç bir köylünün kız kardeşi epey hastaymış, köylünün tarifine göre neredeyse aynı saldırıya uğramış, yavaş yavaş ama istikrarlı bir şekilde kötüleşiyormuş.

Babam, "Tüm bunlar kesinlikle tabii sebeplerden kaynaklanıyor. Bu zavallı insanlar birbirlerine hurafe bulaştırıyor, daha sonra kendi hayal güçleri de komşularına bulaştırdıkları dehşet verici hayalleri nüks ettiriyor," dedi.

"Böyle bir vaziyetin ta kendisi bile insanı dehşete düşürür," dedi Carmilla.

Babam, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Böyle şeyler gördüğümü hayal etmekten bile öyle korkuyorum ki, gerçeğin ta kendisi kadar kötüdür herhalde."

"Bizler Tanrı'nın emniyeti altındayız, onun müsaadesi olmadan hiçbir şey olmaz ve onu sevenler için güzel bir son vardır. O bizim vefakâr yaratıcımızdır, hepimizi o yaratmıştır ve hepimize o göz kulak olacaktır."

"Yaratıcı! *Tabiat*!" dedi küçükhanım yumuşak başlı babama karşılık olarak. "Köye musallat olan bu hastalık tabii, öyle mi? Tabiat. Her şey Tabiattan türer – değil mi? Göklerdeki, yerdeki, yerin altındaki her şey Tabiat kanunlarına göre hareket eder ve yaşar yani? Bence de."

Babam kısa bir sessizlikten sonra, "Doktor, bugün geleceğini söyledi," dedi. "Bu konuda ne düşündüğünü, ne yapmamızı uygun gördüğünü bilmek istiyorum."

Carmilla, "Doktorların bana hiçbir faydası dokunmadı," dedi.

"Hasta mıydınız?" diye sordum.

"Hem de sizlerin hiç olmadığı kadar," diye yanıtladı.

"Uzun zaman evvel mi?"

"Evet, uzun zaman evvel. Tam da bu hastalıktan mustariptim ancak acımı ve dermansızlığımı neredeyse unutmuşum. Öbür hastalıklarda çekilenler kadar kötü değildi zaten."

"Çok küçüktünüz o halde?"

"Sanırım. Bu konudan daha fazla bahsetmeyelim. Bir dostu incitmek istemezsiniz herhalde?"

Gözlerime mecalsiz mecalsiz bakıyordu, kolunu sevgiyle belime dolayıp beni odadan çıkardı. Babam cam kenarında birkaç evrakla meşguldü.

Güzel kız iç çekip hafifçe omuz silkti ve, "Babanız niçin bizi böyle korkutuyor?" dedi.

"Korkutmuyor ki, sevgili Carmilla, bu aklından geçen en son şeydir."

"Korkuyor musunuz, canımın içi?"

"O talihsiz insanların uğradığı saldırılara uğrama tehlikesi içinde olduğumu düşünseydim çok korkardım."

"Ölmekten korkuyor musunuz?"

"Evet, kim korkmaz ki."

"Fakat âşıklar gibi ölmek... Birlikte yaşayabilmek uğruna, yan yana ölmek...

"Kızlar dünyada yaşadıkları müddetçe yaz geldiğinde kelebeğe dönüşen tırtıllar gibidir; fakat o âna kadar kurtlar, larvalar vardır, anlıyor musunuz; her birinin kendine has arzuları, ge-

reksinimleri ve bünyeleri vardır. Mösyö Buffon* ilerideki odada bulunan büyük kitabında böyle diyor."

Doktor günün ilerleyen saatlerinde geldi, babamla bir müddet odaya kapandılar.

Altmışın üzerinde, maharetli bir adamdı; pudra sürünmüş, renksiz yüzünü kabak gibi tıraşlamıştı. Babamla odadan çıktıklarında babamın kahkaha attığını işittim. Çıkarken şöyle diyordu:

"Sizin gibi âlim insanlara şaşıp kalıyorum doğrusu. Ya hipogriflerle ejderhalara ne diyorsunuz?"

Doktor gülümsüyordu, kafasını iki yana sallayarak şöyle yanıt verdi:

"Yaşam da ölüm de esrarengiz hallerdir, ikisinin de kaynağı hakkında pek az şey biliyoruz."

Böylece yürümeye devam ettiler, ben de onları artık işitemez oldum. O vakitler doktorun hangi konuya girizgâh yaptığını anlayamamıştım ancak sanırım şimdi anlıyorum.

* Fransız doğa bilimci Georges-Louis Leclerc de Buffon. –*çn*

V

O akşam Graz'dan bir at ve içlerinde resimler bulunan iki büyük eşya sandığı taşıyan yük arabasıyla resim temizleyicisinin esmer yüzlü, mahzun oğlu geldi. On fersahlık bir yolculuktu, ne vakit küçük başkentimiz Graz'dan *schloss*umuza bir ulak gelse havadisleri dinlemek için girişte etrafında toplanırdık.

Bu geliş gözlerden uzak konutumuzda epey heyecan yaratmıştı. Sandıklar girişe bırakılmış, ulakla da akşam yemeğini yiyene dek hizmetçiler ilgilenmişti. Yemekten sonra ulak, yanında yamakları, çekici, keskisi, tornavidasıyla sandıkların açılışını seyretmek üzere toplandığımız girişte bizimle buluştu.

Onarılan eski resimler (neredeyse tamamı portreydi) birer birer ortaya çıkarken Carmilla umursamaz biçimde öylece bakıyordu. Annem köklü bir Macar ailesinden gelmekteydi, birazdan yerlerine yerleştirilecek bu resimlerin çoğu da bize ondan kalmıştı.

Babamın elinde bir liste vardı, o okudukça sanatçı da ona karşılık gelen numaraları çıkarıyordu. Resimler iyi miydi, değil miydi bilmiyorum ancak epey eskiydiler kuşkusuz, kimileri de pek bir tuhaftı. Diyebilirim ki çoğu benim tarafımdan ilk kez görülüyordu zira zamanın kiri ve isi hepsini mahvetmişti.

Babam, "Henüz görmediğim bir resim daha var," dedi. "İsmi yukarıda, köşede yazıyor; okuyabildiğim kadarıyla 'Marcia Karnstein', tarihi de '1698'. Nasıl olmuş, merak ediyorum."

Resmi hatırlamıştım, kırk santim kadar, hemen hemen kare şeklindeydi ve çerçevesi yoktu; zamanla öyle kararmıştı ki hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Sanatçı bariz bir gururla resmi çıkarmaktaydı. Gerçekten çok güzel ve ürkütücüydü, canlı gibiydi. Carmilla'nın tıpatıp aynısıydı!

"Carmilla, canım, işte hakiki bir mucize. Bu resimde yaşıyor, gülümsüyor, konuşacak gibi duruyorsunuz. Çok güzel, değil mi babacığım? Bakın, boynundaki ben bile var."

Babam gülerek, "Kesinlikle olağanüstü bir benzerlik," deyip bakışlarını çevirdi, hiç beklemediğim bir şekilde, pek etkilenmemiş gibiydi, aynı zamanda biraz da ressam olan resim temizleyicisiyle konuşmaya devam ederek sanatının ışık ve renk verdiği portreler ve öbür sanat eserleriyle alakalı akıl dolu bir sohbete girişti. Ben ise resme baktıkça hayretten donakalıyordum.

"Bu resmi odama asmama müsaade eder misiniz, babacığım?" diye sordum.

Babam gülümseyerek, "Elbette, canım," dedi. "Bunu düşünmen pek iyi oldu. Benim düşünmemden çok daha iyi oldu hem de."

Küçükhanım bu şirin konuşmanın farkında değildi, duyuyor gibi bir hali yoktu. Sırtını sandalyesine yaslamış, uzun kirpikli, güzel gözleriyle beni düşünceli düşünceli süzerek, kendinden geçmiş gibi gülümsüyordu.

"Köşede yazan ismi artık rahatlıkla okuyabilirsiniz. Marcia değil, altınla işlenmiş gibi duruyor. İsim Mircalla, Karnstein Kontesi, şuradaki İS 1698'in üzerinde ve altında da taç işareti

var. Ben de Karnstein soyundan geliyorum, annem geliyordu yani."

Küçükhanım dalgın dalgın, "Yaal" dedi. "Ben de öyle; pek köklü, pek kadim bir soy bu sanıyorum. Karnsteinlardan yaşayan kimse kalmış mı?"

"Soyismi taşıyan kimse yok galiba. Sanıyorum ki ailenin soyu uzun zaman önce, iç savaşlardan birinde tükendi fakat kalenin harabeleri yalnızca beş kilometre uzaklıkta."

"Çok ilginç," dedi Carmilla dalgın dalgın. "Bakın, mehtap ne güzel!" Aralık duran giriş kapısından dışarı baktı. "Avluda gezinip yolu ve dereyi seyretmeye ne dersiniz?"

"Hava tıpkı bize geldiğiniz akşamki gibi," dedim.

Gülümseyerek iç çekti.

Ayağa kalktı, kollarımız birbirimizin belinde, döşeme yola çıktık.

Köprüye doğru konuşmadan yürüdük, güzel manzara önümüzde uzanıyordu.

Neredeyse fısıldayarak, "Demek buraya geldiğim akşamı düşünüyordunuz?" dedi. "Geldiğime memnun musunuz?"

"Memnunum, sevgili Carmilla," diye yanıtladım.

Kolunu belime daha sıkı sarıp güzel kafasını omzuma gömdü ve iç geçirerek mırıldandı, "Ve bana benzettiğiniz resmi odanıza asmak istiyorsunuz demek?"

"Çok romantiksiniz, Carmilla," dedim. "Bana geçmişinizi bir anlattınız mı pek büyük bir aşk hikâyesi olacak bu."

Sessizce öptü beni.

"Siz âşık olmuşsunuz, Carmilla, buna eminim; şu anda bir gönül meselesi mevzubahis."

"Hiç kimseye âşık olmadım," diye fısıldadı, "ve sizin haricinizde kimseye de olmayacağım."

Mehtapta ne de güzel görünüyordu!

Yüzünü tuhaf, utangaç bir tavırla çabucak boynuma ve saçlarıma sakladı, titreyen elini neredeyse ağlar gibi heyecanlı iç çekmelerle elime bastırdı.

Yumuşacık yanağını yanağıma yasladı. "Canım, bir tanem," diye mırıldandı, "sizde yaşıyorum; sizi öyle seviyorum ki uğruma ölürdünüz bile."

Geri çekildim.

İçinden alevler fışkıran manidar gözlerle, renksiz ve donuk bir yüzle bana bakıyordu.

Uykulu uykulu, "Hava soğuk mu, canım?" dedi. "Titriyorum neredeyse, rüyada mıyım? İçeri girelim. Gelin, gelin, içeri girelim."

"Hasta görünüyorsunuz, Carmilla, bitkin gibisiniz. Biraz şarap içmelisiniz."

Kapıya yaklaşırken cevap verdi, "Evet, içeyim. Şimdi daha iyiyim. Birkaç dakikaya çok daha iyi olurum. Evet, biraz şarap verin bana. Biraz daha bakalım, belki de bu sizinle mehtabı izlediğim son akşamdır."

"Şimdi nasılsınız, sevgili Carmilla? Sahiden, daha iyisiniz ya?" diye sordum.

Civar köyleri istila eden salgına yakalanmış olabileceği korkusuyla telaşlanmaya başlamıştım.

"Babam azıcık olsun hastalandığınız halde bize haber vermediğinizi duysa çok ama çok üzülür," diye ekledim. "Yakınımızda pek maharetli bir doktor yaşıyor, bugün babamla birlikte olan doktor."

"Eminim öyledir. Ne kadar nazik olduğunuzu biliyorum ancak çok iyiyim, sevgili çocuğum. Hafif bir halsizlik dışında hiçbir şeyim yok. İnsanlar uyuşuk olduğumu söylüyorlar, gayret

sarf edemiyorum, üç yaşındaki bir çocuğun yürüdüğü yolu bile güçbela yürüyebiliyorum, olan azıcık dermanım da durmadan kesiliyor, az evvel gördüğünüz hale geliyorum. Fakat ne olursa olsun kolayca toparlanıyor, derhâl kendime geliyorum. Bakın, nasıl iyileştim."

Sahiden de iyileşmişti. Hayli sohbet ettik, epey neşeliydi. O akşamın geri kalanı Carmilla'nın bu ilanıaşkı bir daha tekrarlanmaksızın geçip gitti. Beni mahçup eden, hatta korkutan çılgın konuşmalarını ve bakışlarını kastediyorum.

Yalnız o gece, düşüncelerimi tersine çeviren bir hadise meydana geldi; öyle ki, Carmilla'nın uyuşuk tabiatını bile ürkütmüş, ona geçici bir kuvvet vermişti.

VI

Konuk odasına geçip kahve ve çikolatalarımızın başına oturmuştuk, Carmilla yiyip içmese de az çok kendine gelmiş görünüyordu. Madam ve Matmazel De Lafontaine de bize katıldılar, babam gelip kendi deyimiyle "çay servisi"ni isteyene kadar iskambil oynadık.

Oyun bitince babam koltukta Carmilla'nın yanına oturarak hafif bir endişeyle, geldiğinden bu yana annesinden haber alıp almadığını sordu.

Carmilla, "Hayır," diye yanıtladı.

Ardından, şu anda onun için nereye mektup yollamak gerektiğini sordu.

Carmilla kuşkulu bir şekilde, "Bilemiyorum," dedi, "fakat ben de sizden ayrılmayı düşünüyordum. Bana uzun süredir pek konuksever, pek nazik davranıyorsunuz. Size inanılmaz zahmetler verdim, yarın bir at arabası alıp annemin peşinden gitmek arzusundayım; en nihayetinde onu nerede bulacağımı biliyorum ancak size söyleyemem."

Babam içimi rahatlatarak, "Böyle bir şeyi aklınızdan bile geçirmeyin," diye feryat etti. "Sizi bu şekilde kaybetmeyi göze alamayız, bizimle kalmanıza, sizi dönüp kendisi almaya gelene kadar

razı olan annenizin himayesi olmaksızın gitmenize rızam olmayacak. Ondan haber aldığınızı öğrensem çok mutlu olacaktım ancak muhitimizi istila eden esrarengiz hastalığın ilerlediğine dair rivayetler bu gece çok daha ürkütücü bir hal aldı. Bu sebeple, güzel konuğum, annenizin talimatı olmaksızın da üzerimde büyük bir mesuliyet hissediyorum. Elimden gelenin en iyisini yapacağım; şurası kesin ki annenizin bu minvalde kesin bir talimatı olmadan bizden ayrılmayı aklınızdan bile geçirmemelisiniz. Gitmenizle, buna kolayca müsaade edemeyecek kadar çok acı çekeriz."

Carmilla mahcubiyetle gülümsedi ve, "Konukseverliğiniz için size binlerce kez teşekkür ederim, efendim," diye karşılık verdi. "Hepiniz her daim çok nazik davrandınız bana. Hayatım boyunca, bu güzel şatoda, sizlerin himayesi altında, sevgili kızınızın arkadaşlığıyla mutlu olduğum kadar mutlu olduğum enderdir."

Bunun üzerine, Carmilla'nın kısa konuşmasından memnun olan babam gülümseyip eski âdetlere uygun olarak küçükhanımın elini yiğitçe öptü.

Her zaman olduğu gibi Carmilla'ya odasına kadar eşlik edip oturarak, o yatmaya hazırlanırken sohbet ettim.

Nihayet, "Bana hiç tamamen itimat edecek misiniz acaba?" dedim.

Gülümseyerek döndü fakat cevap vermeyip gülümsemeye devam etti.

"Cevap vermeyecek misiniz?" dedim. "Güzel bir karşılık vermeyeceksiniz çünkü. Hiç sormamalıydım."

"Bana istediğinizi sorabilirsiniz. Benim için ne denli değerli olduğunuzu bilmiyorsunuz, yoksa bundan daha büyük bir itimadın olmadığını anlardınız.

"Ne var ki bazı yeminler ettim, hiçbir rahibe bundan daha ağır bir yemin etmemiştir. Geçmişimi henüz anlatamam, size

bile. Her şeyi öğreneceğiniz vakit çok yakın. Benim zalim ve bencil olduğumu düşüneceksiniz fakat aşk her zaman bencildir; ne kadar coşkulu, o kadar bencil... Ne denli kıskanç olduğumu tahmin bile edemezsiniz. Ya benimle gelip beni ölünceye kadar seversiniz ya da nefretinize rağmen yine benimle gelir, ölümde de ölümden sonra da benden *nefret etmeyi sürdürürsünüz.* Benim duyarsız tabiatımda hissizlik diye bir sözcük yoktur."

Telaşla, "Carmilla, yine çıldırmış gibi anlamsız konuşmaya başladınız," dedim.

"Heveslerle, kuruntularla dolu bir budala olabilirim ancak hayır; sizin hatırınıza bir âlim gibi konuşacağım. Hiç baloya gittiniz mi?"

"Hayır, devam edin. Nasıl bir şey? Kimbilir ne muhteşemdir."

"Unutmuş sayılırım, yıllar önceydi."

Güldüm.

"O kadar yaşlı değilsiniz. İlk balonuzu bile unutmuş olamazsınız henüz."

"Her şeyini anımsıyorum – güçlükle de olsa. Dalgıçlar yukarılarında olup biteni nasıl yoğun, dalgalı ancak saydam bir ortam vasıtasıyla görüyorlarsa öyle görüyorum. Resmi bulandıran, renklerini solduran şey o akşam oldu. Yatağımda suikasta uğradım, tam buradan yaralandım," göğsüne dokundu, "ve o günden bu yana da eskisi gibi olamadım."

"Az kalsın ölüyor muydunuz?"

"Evet, canımı alan son derece gaddar, son derece tuhaf bir aşktı. Aşka fedakârlık gerek. Kansız fedakârlık olmaz. Şimdi uyuyalım, kendimi çok halsiz hissediyorum. Nasıl kalkıp kapımı kilitleyeceğim şimdi?"

Minik ellerini yanağının altından gür, dalgalı saçlarının arasına sokmuştu, küçük başı yastığın üzerindeydi, ışıl ışıl gözleri

nereye gitsem anlamını çözemediğim mahcup bir tebessümle beni izliyordu.

İyi geceler dileyip rahatsız bir hisle odadan çıkıverdim.

Güzel konuğumuzun dua edip etmediğini merak ediyordum sık sık. Diz çöktüğünü hiç ama hiç görmemiştim. Sabahları ailemiz duasını bitirdikten çok sonra aşağı iner, geceleri de salonda yaptığımız akşam dualarına katılmak üzere konuk odasından çıkmazdı hiç.

Öylesine sohbetlerimizden birinde, vaftiz olduğunu tesadüfen öğrenmemiş olsaydım Hıristiyan olmadığından kuşkulanabilirdim. Din, hakkında tek bir kelime dahi ettiğini işitmediğim bir konuydu. Dünyayı daha iyi tanıyor olsaydım bu özel ihmal veya nefret beni bu kadar şaşırtmazdı.

Ürkek insanların tedbirleri bulaşıcıdır, benzer mizaçtaki insanlar da bir vakit sonra onları taklit etmeye başlarlar. Carmilla'nın gece yarısı hırsızlarına, etrafı kolaçan eden katillere olan tuhaf korkusu aklıma girmiş, yatak odasının kapısını kilitlemeyi ben de âdet edinmiştim. Bunun yanı sıra, sinsice gelip "yerleşmiş" herhangi bir katil ya da hırsızın olmadığından emin olmak için odasını şöyle bir yoklama tedbirini de uygular olmuştum.

Bu akıllıca tedbirleri aldıktan sonra yatağıma girip uykuya daldım. Odamda ışık yanıyordu. Bu çok eskilerden kalma bir âdetimdi, hiçbir şey beni bundan vazgeçiremezdi.

Ancak kendimi bu şekilde koruma altına aldıktan sonra huzurla uyuyabiliyordum. Ne var ki rüyalar taş duvarlardan geçer, karanlık odaları aydınlatır ya da aydınlık odaları karartırlar; düşlerde insanlar istedikleri gibi odalara girip çıkar, çilingirlerle alay ederler.

O gece çok tuhaf bir kederin başlangıcı olacak bir rüya gördüm.

Kâbus diyemem, zira uyuyor olduğumun bilincindeydim.

Ancak odamda olduğumun da aynı ölçüde bilincindeydim; yatağımda, önceden nasılsam o şekilde yatıyordum. Odayı ve odadaki eşyaları en son nasıl gördüysem öyle görmüş ya da gördüğümü sanmıştım, sadece çok karanlıktı. Yatağın ayakucunda ilkin tam olarak ayırt edemediğim bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Fakat çok geçmeden bunun devasa bir kediyi andıran, kapkara bir hayvan olduğunu fark ettim. Hemen hemen bir buçuk metre uzunluğundaydı çünkü tamı tamına üzerinden geçtiği şömine halısı kadar gibi görünmüştü gözüme, kafese konulmuş bir hayvanın kıvraklığı ve tekinsiz tedirginliğiyle bir ileri bir geri yürümeyi sürdürüyordu. Tahmin edeceğiniz üzere dehşete kapılmıştım ancak bağıramıyordum. Hayvanın adımları hızlanıyor, oda gittikçe kararıyordu, en sonunda öyle karanlık oldu ki hayvanın gözlerinden başka hiçbir şey göremez oldum. Hafifçe yatağa zıpladığını hissettim. İki büyük göz yüzüme yaklaştı ve birdenbire üç beş santim arayla iki büyük iğne göğsüme batmış gibi bir acı duydum. Çığlık atarak uyandım. Oda tüm gece orada yanan mumla aydınlanıyordu, yatağın ayakucunun biraz sağında bir kadın suretinin dikilmekte olduğunu fark ettim. Siyah, bol bir elbise giymişti, serbest saçları omuzlarını örtüyordu. Kaya gibi sabitti. En ufak bir nefes alma belirtisi yoktu. Baktıkça yerini değiştirir gibi oldu, artık kapıya daha yakındı, eşiğe erişti, kapı açıldı ve dışarı çıktı.

Rahatlamıştım; soluk alabiliyor, hareket edebiliyordum. İlk düşüncem kapımı kilitlemeyi unuttuğum, Carmilla'nın da bana şaka yaptığı yönündeydi. Derhâl kapıya koştum, her zamanki gibi içeriden kilitlenmişti. Açmaya korkuyordum – dehşet içindeydim. Yatağıma sıçrayıp kafamı örtünün altına sokarak sabaha kadar ölü gibi öylece yattım.

VII

Şu an o gece olanları anımsadığımda bile hissettiğim dehşeti anlatmaya çalışmak beyhude olur. Rüyadan arta kalan geçici bir korku değildi bu. Zamanla derinleşmiş, odaya, hayaletin etrafını kuşatan eşyalara sirayet etmişti.

Ertesi gün bir an olsun tek başıma kalamamıştım. Babama söyleyecektim fakat birbirine iki zıt sebepten söylemedim. Hem hikâyeme güleceğinden korkuyordum –zira böyle alay konusu edilmesine katlanamazdım– hem de civar köyleri istila eden esrarengiz hastalığın saldırısına uğradığımı düşünebilirdi. Benim öyle bir kuşkum yoktu ancak bir süredir hasta olduğu için onu telaşa düşürmekten korkuyordum.

İyi yürekli dostlarım Madam Perrodon ve hayat dolu Matmazel Lafontaine'le epeyce huzurluydum. Keyfimin kaçık, asabımın bozuk olduğunu ikisi de fark etmişti, sonunda, yüreğimi ağırlaştıranın ne olduğunu onlara anlattım.

Matmazel güldü ama Madam Perrodon kaygılı gibi görünmüştü gözüme.

"Aklıma gelmişken, Carmilla'nın yatak odası camının ardındaki ıhlamurlu yola da hayaletler dadanmışl" dedi Matmazel gülerek.

Muhtemelen bu konunun hayli yersiz olduğunu düşünen Madam bağırdı, "Saçmalık! Kim anlatıyor size bu hikâyeleri, canım?"

"Martin diyor ki, buraya eski avlu kapısı onarılırken şafaktan önce iki kez gelmiş ve ikisinde de, ıhlamurlu yoldan aşağıya yürüyen bir kadın sureti görmüş."

Madam, "Nehir çayırlarında sağılacak inek olduğu sürece bunu görmesi doğal," dedi.

"Bence de öyle fakat Martin korkmayı seçmiş, zavallıcığı daha evvel hiç bu kadar korkmuş görmemiştim."

Araya girdim. "Carmilla'ya bundan bahsetmemelisiniz, zira odasının penceresinden o yolu görebilir. Nasıl oluyor bilmiyorum ama o benden de korkak."

Carmilla o gün aşağıya her zamankinden daha geç indi.

Bir araya gelir gelmez, "Geçen gece öyle çok korktum ki," dedi. "Kötü sözler söylediğim o kambur adamcağızdan aldığım muska olmasaydı eminim dehşet verici şeyler görürdüm. Rüyamda yatağıma doğru gelen kara bir şey gördüm ve katıksız bir korkuyla uyandım, birkaç saniyeliğine şömine rafının yanında sahiden de kara bir suret görür gibi oldum fakat yastığımın altındaki muskayı tuttum, daha parmaklarım muskaya değer değmez suret yok oldu, bunun üzerine iyice emin oldum ki ürkütücü şeyler yalnızca benim yüzümden ortaya çıkıyor, belki de havadislerini aldığımız o biçareleri nasıl boğazladıysa beni de öyle boğazlayacaktı."

"Pekâla, beni dinleyin," diye başlayarak başımdan geçeni anlattım, ben anlattıkça daha da dehşete kapılıyor gibi görünüyordu.

Ciddiyetle, "Peki ya muskanız yanınızda mıydı?" diye sordu.

"Hayır, konuk odasındaki çin vazosunun içine atmıştım an-

cak bu kadar güvenmenize bakarak, bu akşam kesinlikle yanıma alacağım."

Bunca vakit sonra korkumu, o gece odamda tek başıma yatacak denli tesirli bir şekilde nasıl yendiğimi ne kendim anlayabildim ne de size anlatabilirim. Muskayı yastığıma iğnelediğimi çok iyi anımsıyorum. Ardından derhâl uykuya dalmış, hatta her zamankinden daha deliksiz bir uyku çekmiştim.

Ertesi gece de bir o kadar iyi geçmişti. Uykum pek tatlı, pek derin, pek rüyasızdı.

Bir halsizlik ve kasvetle uyandıysam da rahatlığımı bozacak raddede bir his değildi bu.

Huzurlu uykumu anlatmamın üzerine Carmilla, "İşte, size söylemiştim," dedi, "Dün ben de öyle tatlı bir uyku çektim ki... Muskayı geceliğimin göğsüne iğnelemiştim. Geçen geceyle hiç ilgisi yoktu. Eminim ki rüyalar haricinde her şey kuruntudan ibaretti. Eskiden rüyaları kötü ruhların gördürdüğünü sanırdım fakat doktorumuz öyle bir şey olmadığını söyledi. Dediğine göre, sadece, gelip geçmekte olan bir humma yahut başka bir hastalık her zamanki gibi kapıyı çalar ve bu uyarıyla giremeyince de çekip gidermiş."

"Peki ya muska ne sence?" dedim.

"Bir ilaca batırılmış veya onunla tütsülenmiş, sıtmaya karşı bir panzehir," diye yanıtladı.

"O halde yalnızca bedenin üzerinde işe yarıyor?"

"Elbette, kötü ruhların kurdele parçalarından ya da eczacıdan alınmış kokulardan korkacağını sanmıyorsunuz herhalde? Hayır, havada dolaşan bu hastalıklar insanın sinirlerinden başlar, sonra beyne bulaşır. Fakat tam ele geçirecekken panzehir onları püskürtür. Muskanın bize yaptığı şeyin bu olduğundan eminim. Efsunlu bir şey değil, gayet tabii bir şey."

Carmilla'yla hemfikir olabilmek beni çok mutlu ederdi ancak elimden gelenin en iyisini yaptığım halde tesir gücünü yitiriyordu.

Kimi geceler derin bir uyku çeksem de her sabah aynı uyuşukluğu hissediyordum, üzerime bütün gün süren bir rehavet çöküyordu. Artık değiştiğimi duyumsuyordum. Engel olamadığım, tuhaf bir hüzün sarıyordu beni. Önümde ölümün kasvetli düşünceleri açılıyor, yavaş yavaş mahvolmakta olduğuma dair bir düşünce beni usul usul ve her nasılsa, tatlı tatlı ele geçiriyordu. Bunun yarattığı ruh hali hüzünlü olsa bile, aynı zamanda güzeldi de.

Ne olursa olsun ruhum buna boyun eğmişti.

Hasta olduğumu kabul etmiyordum, ne babama söylemeye ne de doktorun çağrılmasına razı geliyordum.

Carmilla bana her zamankinden daha düşkün olmaya, uyuşuk aşkının tuhaf nöbetleri daha sık bir hal almaya başlamıştı. Takatimin ve keyfimin azalmasından acımasızca zevk alıyordu. Deliliğin anlık ışıltısı çakıyormuş gibi dehşete düşürüyordu bu beni daima.

Farkında olmadan, insanların bugüne kadar mustarip olduğu en tuhaf hastalığın son safhasına varmıştım. İlk emarelerinde beni hastalığın o safhasının insanı dermansız bırakan tesirine razı eden anlaşılmaz bir şey vardı. Bu anlaşılmazlık bir müddet daha arttı; ta ki buna yavaş yavaş karışıp derinleşen korkunç bir his, birazdan işiteceğiniz üzere, yaşamımın her köşesini bozup çarpıtana kadar.

Tecrübe ettiğim ilk değişim oldukça makbuldü. Avernus'tan* inişin başladığı o dönüm noktasının hayli yakınlarındaydı.

* Güney İtalya'da bulunan bir krater gölü. Antik Roma'da ölüler diyarı Hades'e buradan inildiğine inanılırdı. *–çn*

Uykumda kimi muğlak ve tuhaf hisler ziyaret ediyordu beni. Hâkim olanı, bir ırmağın akışına karşı yıkandığımız sıra hissettiğimiz o acayip ama bir o kadar hoş olan soğuk ürpertiydi. Arkasından, çok geçmeden, bitmek bilmez rüyalar geliyordu; öyle muğlaktılar ki ne etrafı ne insanları ne de hadiseyle alakalı kişileri anımsayabiliyordum. Gelgelelim sanki zihnen uzun süre büyük bir zahmet ve tehlike yaşamışım gibi korkunç bir tesir ve bitkinlik hissi bırakıyorlardı geride.

Uyandıktan sonra tüm bu rüyalardan geriye son derece karanlık bir yerde bulunmanın ve göremediğim insanlarla konuşmanın, bilhassa da, uzaktan konuşuyormuş gibi derinden gelerek tarifsiz bir ciddiyet ve korku uyandıran belirgin bir kadın sesinin hatırası kalıyordu. Kimi vakitler boynumda ve yanağımda bir el nazikçe geziniyormuş gibi, kimi vakitler de boynuma eriştiklerinde durarak daha uzun, daha tutkulu olan sıcacık dudaklar tarafından öpülüyormuşum gibi bir his peyda oluyordu. Kalbim küt küt atıyor, süratle soluk alıp verdikten sonra soluğumu tutuyordum, hemen ardından boğulma hissine varan bir hıçkırık geliyor ve tüm duyularımı yitirerek korkunç bir şekilde kasılıp kendimden geçiyordum.

Bu tarifsiz vaziyet başlayalı üç hafta olmuştu.

Son hafta boyunca çektiğim ıstırap görünümümden belli oluyordu. Benzim atmış, göz bebeklerim irileşmiş, gözaltlarım kararmış, uzun zamandır hissetmekte olduğum bitkinlik yüzümden okunur hale gelmişti.

Babam sık sık, hasta olup olmadığımı soruyordu fakat onu, bana şimdi anlaşılmaz gelen bir inatla, çok iyi olduğuma ikna ediyordum.

Bir bakıma doğruydu da. Hiç acı hissetmiyordum, vücudumda şikâyet edebileceğim hiçbir dengesizlik yoktu. Rahatsızlığım

hayal gücünün ya da sinir bozukluğunun bir ürünü gibi görünüyordu, ıstırabım şiddetlendiği halde marazi bir ketumlukla kendime saklıyordum onu.

Köylülerin upir adını verdikleri hastalık olamazdı, zira üç haftadır acı içindeydim, upire yakalananlarınsa, ölüm bütün acılarını dindirmeden üç günden fazla hasta kaldıkları enderdi.

Carmilla da rüyalardan ve sıtmaya tutulma hissinden yakınıyordu fakat onunkiler benimkiler kadar ürkütücü değildi. Benimkilerin ürkütücülüğü had safhadaydı. Vaziyetimi kavrayabilseydim dizlerimin üzerine çöker, yardım ve nasihat için tanrıya yakarırdım. Şüphe çekmeyen bir hastalığın uyuşukluk veren etkisi altındaydım ve algılarım hissizleşmişti.

Şimdi size garip bir keşfe yol açan bir rüyadan bahsedeceğim.

Bir gece, karanlıkta her zaman duyduğum o ses yerine, aynı anda hem dehşet verici hem de tatlı ve müşfik başka bir ses duydum. Şöyle diyordu:

"Annen seni katilden sakınman için ikaz ediyor." O esnada birden bir ışık yandı ve Carmilla'yı beyaz geceliğiyle, çenesinden ayaklarına dek büyük bir kan lekesine bulanmış bir halde yatağımın ayakucunda dikilirken gördüm.

Carmilla'nın öldürüldüğü fikrine kapılarak çığlık çığlığa uyandım. Yatağımdan sıçradığımı anımsıyorum, hemen sonrasında anımsadığım şeyse koridora çıkarak yardım çığlıkları attığımdı.

Madam ve Matmazel telaşla odalarından fırlamışlardı; koridorda her zaman bir lamba yanardı, beni görür görmez korkumun sebebini anladılar.

Carmilla'nın kapısını ısrarla çalıyordum. Çalmalarım karşılıksız kalıyordu.

Çalmalarımız çok geçmeden yumruklamaya ve gümbürtüye

dönüştü. İsmini söyleyerek avazımız çıktığı kadar bağırdık ancak nafileydi.

Kapı kilitli olduğu için hepimiz dehşet içindeydik. Panikle geri, benim odama koştuk. Orada bulunan zili şiddetle, uzun uzun çaldık. Babamın odası evin o tarafında olsaydı yardımımıza derhâl onu çağırırdık. Fakat maalesef duyamayacak kadar uzaktaydı, ona ulaşmak hiçbirimizin göze alamayacağı bir serüvendi.

Neyse ki hizmetçiler hemen merdivenlerden çıkıp geldiler; o esnada sabahlığımı ve terliklerimi giymiştim, yanımdakiler da çoktan aynı şekilde hazırlanmışlardı. Koridordaki hizmetçilerin seslerini tanıyınca hep birlikte dışarı fırladık, Carmilla'nın kapısında yeniden sonuçsuz kalan çağrılarımızı tekrarladıktan sonra adamlara kilidi zorlamalarını buyurdum. Dediğimi yaptılar, ışıklarımızı yukarıda tutarak kapı eşiğinde durup içeri baktık.

Adıyla seslendik ancak hâlâ cevap yoktu. Odanın etrafına baktık. Her şey yerli yerindeydi. Ona iyi geceler dilerken bıraktığımda nasılsa tıpatıp öyleydi. Ne var ki Carmilla gitmişti.

VIII

Odayı bizim zorla girmemiz dışında son derece düzgün görünce biraz yatışmıştık, az sonra aklımız, erkekleri dışarı çıkaracak kadar başımıza geldi. Matmazel'in aklına Carmilla'nın, kapısındaki gümbürtüye uyanıp o panikle yatağından sıçrayarak dolabın içine ya da perdenin arkasına saklanmış olabileceği gelmişti; elbette kâhya ve şürekâsı çekilene kadar da ortaya çıkmayacaktı. Aramamıza yeniden başlayıp adını tekrar seslenmeye başladık.

Ancak nafileydi. Şaşkınlığımız ve endişelerimiz artıyordu. Pencereleri yokladık ama kapalılardı. Carmilla'ya, saklandıysa bu gaddar oyunu bitirmesi ve ortaya çıkıp endişelerimize son vermesi için yalvardım. Hepsi beyhudeydi. Odada da, hâlâ bu taraftan kilitli olan giyinme odasında da olmadığına ikna olmuştum. Oradan geçmiş olamazdı. Şaşkınlıktan aklım durmuştu. Ya Carmilla, ihtiyar kâhyanın, varlıklarını gerektiren gelenek yok olduğu halde, *schloss*ta hâlâ var olduğunu söylediği gizli dehlizlerden birini keşfettiyse? Şu an kafamız bulanmış olsa da biraz zaman, tüm bu olanları açıklayacaktı kuşkusuz.

Saat dördü geçiyordu, kalan karanlık saatleri Madam'ın odasında geçirmeyi tercih ettim. Gün ışığı bu açmaza derman olmadı.

Ertesi sabah, başlarında babam olmak üzere tüm ev ahalisi endişe içindeydi. Şatonun her bir köşesine bakıldı. Araziler tarandı. Kaybolan hanımdan geriye en ufak bir iz bile bulunamadı. Dere de araştırılmak üzereydi; babamın dikkati dağılmış, kızcağızın annesi döndüğünde ne anlatacağını düşünüyordu. Kederim başka türlüydü ama ben de kendimi kaybetmiş gibiydim.

Sabah telaş ve kargaşa içinde geçti. Saat bir olmuştu fakat hâlâ bir haber yoktu. Carmilla'nın odasına çıktım, tuvalet masasının yanında duruyordu. Dilim tutulmuştu. Gözlerime inanamıyordum. Beni, tek söz etmeden o güzel parmağıyla yanına çağırdı. Yüzünde dehşete kapılmış gibi bir ifade vardı.

Sevinçten kendimden geçmiş bir halde ona doğru koştum. Defalarca öpüp sarıldım. Diğerlerini de oraya çağırmak için zile koşup şiddetle çaldım ki babamın kaygıları bir an önce dinsin.

"Canım Carmilla, bunca zamandır başınıza neler geldi? Sizin için kaygıyla kıvrandık," diye haykırdım. "Neredeydiniz? Nasıl döndünüz?"

"Geçtiğimiz gece hayret edilecek bir geceydi," dedi.

"Anlatın, Tanrı aşkına."

"Geçen gece saat ikiden sonra her zamanki gibi giyinme odamın kapısıyla koridora açılan kapıyı kilitleyip uyumak üzere yatağıma gitmiştim," dedi. "Öyle deliksiz uyumuşum ki sanıyorum rüya bile görmedim ancak az evvel şuradaki giyinme odasında bulunan koltukta uyandım, odaların arasındaki kapı açıktı, öbür kapı da zorlanmış. Uyanık olmadığım halde tüm bunlar nasıl olmuş? Hayli de gürültü çıkmış olsa gerek, ki bu durumda kolayca uyanırdım; tıkırtıdan bile ürken ben, nasıl uykum bölünmeden yatağımdan taşındım?"

O esnada Madam, Matmazel, babam ve bir dizi hizmetçi de odaya gelmişti. Elbette, Carmilla soru, tebrik ve hoşgeldiniz

yağmuruna tutulmuştu. Anlatacak bir hikâyesi vardı ve herkesin içinde, olan bitene herhangi bir açıklama getirebilecek son kişiydi.

Babam düşüne düşüne odada bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. Carmilla'nın bir an için şeytani ve meşum bir ifadeyle onu izlediğini fark ettim.

Babam hizmetçileri yolladıktan sonra Matmazel küçük bir şişe kediotu ve nışadırruhu aramaya gitti. Carmilla'nın yanında babam, Madam ve benim dışımda kimse kalmamıştı. Babam dalgın bir şekilde yanına gidip elini nazikçe tutarak onu koltuğa götürdü ve yanına oturdu.

"Tahminde bulunarak bir soru sorabilir miyim acaba, canım?"

"En büyük hakkınız," dedi Carmilla. "İstediğinizi sorun, her şeyi anlatacağım. Ancak hikâyem karanlık ve şaşırtıcı şeylerle dolu. Kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum. İstediğiniz soruyu sorun fakat annemin bana koyduğu yasakları da göz önünde bulundurun."

"Elbette, sevgili evladım. Konuşmamamız gereken meselelere değinmeye gerek yok. Geçen gece yaşanan hayret verici hadise şu ki yatağınızdan ve odanızdan hiç uyanmadan alındınız; üstelik belli ki bu olay, pencereler kapalı, iki kapı da içeriden kilitliyken gerçekleşmiş. Şimdi size teorimi söyleyip bir soru soracağım."

Carmilla eline yaslanmış, keyifsiz bir halde duruyordu, Madam'la bense soluklarımızı tutmuş dinliyorduk.

"Sorum şu: Hiç uykunuzda yürüdüğünüzden kuşkulandınız mı?"

"Asla, çok küçük olduğum vakitler hariç tabii."

"O halde küçükken uykunuzda yürüyordunuz?"

"Evet, yürüyormuşum. Eski dadım sık sık öyle derdi."

Babam gülümseyerek başını salladı.

"İşte, olan bu. Uykunuzda kalkıp kapının kilidini açmış, anahtarı her zamankinin aksine kilitten çıkarıp dışarıdan kilitlemişsiniz; ardından, anahtarı tekrar çıkarıp bu kattaki, yukarıdaki ya da aşağıdaki yirmi beş oda boyunca yanınızda taşımışsınız. O kadar çok oda ve gizli bölme, öyle ağır eşya ve kereste yığını var ki içeride; bu eski evi tamamen aramak bir hafta alır. Şimdi ne demek istediğimi anladınız mı?"

Carmilla, "Evet ama tam anlamıyla değil," dedi.

"Peki, Carmilla'nın, titizlikle aradığımız halde, kendisini yeniden giyinme odasında bulmasını nasıl izah ediyorsunuz, babacığım?"

"Siz aradıktan sonra hâlâ uykudayken gelmiş, nihayet kendiliğinden uyanmış ve herkes gibi o da kendini burada bulmasına epey şaşırmış. Keşke tüm esrarengiz hadiseler sizinki gibi çabucak ve masum bir şekide açıklanabilse, Carmilla," dedi babam gülerek. "Öyleyse bu hadisenin en tabii açıklaması bir tane bile ilaç, kilit, soyguncu, zehirci ya da cadı – yani Carmilla'yı da, bizi de emniyetimiz hususunda telaşa düşürecek hiçbir şey içermediği için kendimizi tebrik edebiliriz."

Carmilla büyüleyici görünüyordu. Dünyada onun ten renginden daha güzel hiçbir şey yoktu. Sanırım güzelliği kendisine has o zarif halsizlikle iyice artıyordu. Babam içinden onun görünümüyle benimkini karşılaştırıyor olacaktı ki iç geçirdi ve, "Keşke talihsiz Lauracığım da ona benzeseydi," dedi.

Telaşımız böylece tatlıya bağlanmış, Carmilla dostlarına kavuşmuştu.

IX

Carmilla birinin odada ona refakat etmesi fikrini duymak bile istemediği için bir daha böyle bir gezintiye kalkışacak olursa kapıda yakalanabilsin diye, babam, hizmetçinin birini kapısının önünde uyumak üzere vazifelendirdi.

O gece sessiz sakin geçmişti. Ertesi sabah, babamın bana haber vermeden çağırdığı doktor, erkenden beni görmeye geldi.

Kütüphaneye kadar Madam bana eşlik etti, daha evvel bahsettiğim gözlüklü ve beyaz saçlı, ciddi doktor beni orada bekliyordu.

Ona başımdan geçenleri anlattım, ben anlattıkça o daha da ciddileşiyordu.

Pencerelerden birinin girintisinde yüz yüze duruyorduk. Sözlerim bittikten sonra omuzlarını duvara yaslayıp gözlerini korkuyla karışık bir alakayla, ciddi bir şekilde üzerime dikti.

Bir dakika boyunca düşüncelere daldıktan sonra Madam'a, babamı görmek istediğini söyledi.

Derhâl haber yollandı. Babam içeri girerken gülümsedi ve, "Sanırım sizi buraya getirttiğim için ihtiyar bir budala olduğumu söyleyeceksiniz, doktor, umarım öyleyimdir," dedi.

Ancak doktor, son derece ciddi bir ifadeyle onu yanına çağırınca gülümsemesi gölgelendi.

Az evvel doktorla görüştüğüm girintide konuştular. Ciddi ve tartışmalı bir sohbete benziyordu. Oda epey genişti, Madam'la ben merak içinde kıvranarak öbür uçta dikiliyorduk. Ne var ki tek bir kelime bile işitemiyorduk, zira çok kısık bir sesle konuşuyorlardı, üstelik pencerenin derin girintisi doktorla, yalnızca ayağı, kolu ve omzunu görebildiğimiz babamı gözlerden gizliyordu; sesler de, sanıyorum, kalın duvarla pencerenin bölmeli yapısından ötürü pek az duyuluyordu.

Bir müddet sonra babamın yüzü odayı taradı; solgun, dalgın ve tedirgin gibiydi.

"Laura, biraz buraya gelir misin, canım? Madam, doktor size zahmet vermemize gerek olmadığını söylüyor."

Bunun üzerine yaklaştım. İlk kez biraz telaşlanmıştım çünkü kendimi hayli bitkin hissetmeme karşın hasta hissetmiyordum; hem kuvvet, canımız ne zaman isterse o zaman toplayabileceğimiz bir şey gibi gelir insana.

Yaklaşırken babam elini bana doğru uzattı ancak doktora bakıyordu. Şöyle dedi:

"Sahiden de çok garip. Doğrusu pek anlamadım. Laura, buraya gel, canım, kendini toparla da Doktor Spielsberg'le konuş."

"İlk kâbusunuzu gördüğünüz gece boynunuz civarında bir yerde iki tane iğne derinizi deliyormuş gibi bir his duyduğunuzu söylemiştiniz. Hâlâ herhangi bir ağrı var mı?"

"Hiç yok," diye karşılık verdim.

"Acının meydana geldiği yeri parmağınızla gösterir misiniz?"

"Boğazımın hemen aşağısında – burası."

Gösterdiğim yeri kapatan bir elbise giymiştim.

Doktor, "Şimdi izninizle," dedi, "Babanızın elbisenizi biraz açmasına müsaade eder misiniz? Bu, mustarip olduğunuz hastalığın emaresini tespit edebilmek için elzem."

Kabul ettim. Yakamın yalnızca üç beş santim aşağısındaydı.

Babam, benzi atarak haykırdı, "Aman Tanrım! İşte."

Doktor mahzun bir zafer edasıyla, "Artık kendi gözlerinizle görüyorsunuz," dedi.

Korkmaya başlamıştım, "O nedir?" diye bağırdım.

Doktor, "Yalnızca serçeparmağınızın ucu kadar, minik, mavi bir leke, küçükhanım," dedi ve babama dönerek devam etti. "Şimdi, mesele şu ki yapılacak en iyi şey nedir?"

Telaşla araya girdim. "Herhangi bir tehlike var mı?"

Doktor, "Sanmıyorum, canım," diye yanıtladı. "İyileşmemeniz için hiçbir sebep göremiyorum. Hatta hemen şimdi düzelmemeniz için hiçbir sebep göremiyorum. Boğulma hissinin başladığı yer de burası mı?"

"Evet," diye karşılık verdim.

"Elinizden geldiğince iyi anımsamaya gayret edin, az evvel tarif ettiğiniz titreme, üzerinize soğuk sular akıyormuş gibi gelen titreme de burada mı oluyor?"

"Olabilir, sanırım öyle."

Babama döndü ve, "Ah, gördünüz mü?" dedi. "Madam'la da konuşabilir miyim?"

"Elbette," dedi babam.

Doktor, Madam'ı çağırdı ve şöyle söyledi:

"Buradaki genç arkadaşım iyi olmaktan çok uzak. Ciddi neticelerinin olacağını ummuyorum ancak daha sonra açıklayacağım birtakım önlemlerin alınması elzem. Bu arada, Madam, siz de Laura Hanım'ı bir an olsun yalnız bırakmayın. Şimdilik vermem gereken tek talimat budur. Ve zorunludur."

Babam da, "İyi yürekliliğinize güvenebileceğimizi biliyoruz, Madam," dedi.

Madam, babamı bu konuda temin etti.

"Sana gelince, sevgili Laura, senin de doktorun talimatlarına uyacağını biliyorum."

"Kızımınkilere az çok benzer, az evvel detaylarıyla gördüğünüz emareler gösteren başka bir hastayla alakalı daha fikirlerinizi almak istiyorum; emarelerin, çok daha hafif olmalarına karşın, epey benzer olduklarını düşünüyorum. Kendisi konuğumuz olan genç bir hanımefendi ancak madem akşam tekrar bu yoldan geçeceksiniz, akşam yemeğinizi burada yiyin de kendisini görün. Zira ikindi olmadan aşağı inmez."

"Teşekkür ederim," dedi doktor. "O halde bu akşam saat yedi civarında sizinle olacağım."

Ardından Madam'a ve bana talimatlarını yinelediler. Bu veda buyruklarından sonra babam yanımızdan ayrılarak doktorla beraber dışarı çıktı; kalenin önündeki çim kaplı düzlükte kendilerini hararetli bir sohbete kaptırmış, yolla hendek arasında bir aşağı bir yukarı yürüdüklerini gördüm.

Doktor dönmedi. Oracıkta atına binip vedalaştıktan sonra atını ormanın içinden doğuya sürdü.

Hemen hemen o esnada Dranfield'dan, elinde mektuplarla bir adamın geldiğini gördüm, atından inip heybesini babama uzattı.

Bu sırada Madam'la ben, doktorun ve babamın elbirliğiyle verdiği tuhaf ve ciddi talimatların sebepleri hakkında düşüncelere dalmakla meşguldük. Daha sonra söylediğine bakılırsa Madam, doktorun ani bir nöbetten endişe ettiğini düşünüyordu, acil yardım almazsam bu nöbet sırasında hayatımı kaybedebilir ya da en hafif ihtimalle ciddi şekilde sakatlanabilirmişim.

Yorumu beni şaşırtmamıştı; bu düzenlemelerin, belki de sinirlerimin şansına, beni çok fazla hareket etmekten, ham meyve yemekten ya da gençlerin yapmaya yatkın oldukları binbir çeşit

budalaca şeyi yapmaktan alıkoyacak bir dost sağlamak için buyurulduğunu düşünüyordum.

Aşağı yukarı bir buçuk saat sonra babam elinde bir mektupla içeri girip şöyle dedi:

"Bu mektup geç gelmiş, General Spielsdorf'tan. General dün gelebilirmiş ama gelmedi, bugün yarın gelebilir."

Açık mektubu avucuma koydu fakat bir konuk geleceği zaman, hele ki General gibi çok sevdiği bir konuk geleceği zaman memnun olduğu kadar memnun görünmüyordu.

Tam aksine, sanki buraya gelmesin de nereye giderse gitsin, der gibi bir hali vardı. Zihninde, açığa vurmak istemediği bir şeyler dönüyordu.

Birden elimi koluna koyup yüzüne yalvarır gibi baktım ve, "Sevgili babacığım, ne olduğunu bana anlatacak mısın?" dedim.

Gözlerimi örten saçları sevecen bir şekilde düzeltip, "Olabilir," dedi.

"Doktor çok mu hasta olduğumu düşünüyor?"

Bir parça soğuk bir şekilde cevapladı, "Hayır, biriciğim, doktor, doğru önlemler alındığı takdirde yeniden iyi olacağını düşünüyor; hiç değilse bir iki gün içinde tamamen iyileşme yoluna gireceğini. Keşke iyi yürekli dostumuz General başka bir zaman gelecek olsaydı da onu karşılayacak kadar dinç olsaydın."

"Fakat lütfen söyleyin babacığım, neyim olduğunu düşünüyor?" diye ısrar ettim.

"Hiçbir şey, beni bu sorularla rahatsız etme," diye yanıtladı, onu daha evvel hiç bu kadar sinirli görmemiştim. İncindiğimi fark etmiş olacaktı ki beni öptü, "Bir iki gün içinde her şeyi öğreneceksin, yani ben ne biliyorsam. O vakte kadar kafanı bunlarla yorma," dedi.

Arkasını dönüp odayı terk etti ve ben tüm bu yaşananların

tuhaflığı üzerine düşünüp hayret ederken geri geldi. Karnstein'a gideceğini, at arabasının saat on ikide hazır olmasını buyurduğunu, Madam ve benim de ona eşlik edeceğimizi, o güzel manzaralı mülkün yakınlarında yaşayan papazı bir iş için görmesi gerektiğini, oraları hiç görmediği için aşağı indiği vakit Carmilla'nın da harabe kalede yapacağımız piknik için eşyalarını hazırlayan Matmazel eşliğinde peşimizden gelebileceğini söyledi.

Bunun üzerine, saat on ikide hazır oldum, çok geçmeden babam ve Madam'la birlikte, tasarladığımız yolculuğumuza koyulduk.

Köprüyü geçip sağa dönerek metruk köye ve Karnsteinların harabe kalesine varmak üzere Gotik üsluptaki dik köprünün üzerinde bulunan yoldan batıya yöneldik.

Bundan daha güzel bir orman yolculuğu hayal edilemezdi. Zemin yer yer hoş tepelere ve kuytuluklara dönüşüyordu; her yer suni dikimin, eski usul tarım ve budamanın görece resmiyetinden mahrum, güzel ağaçlarla bezenmişti.

Zeminin engebeleri, yolun zaman zaman rotasından çıkarak bereketli toprakların çeşit çeşit eseri içinde, çöküntü kuytulukların kıyılarıyla tepelerin yamaçları arasında zarifçe kıvrılmasına sebep oluyordu.

Bu noktalardan birinden döner dönmez yanında atlı uşağıyla bize doğru at sürmekte olan eski dostumuz General'e rastlamıştık. Bavulları da bizim yük arabası diyebileceğimiz kiralık bir arabayla peşi sıra geliyordu.

Biz arabayı durdururken o da atından indi. Her zamanki gibi selamlaştıktan sonra arabadaki boş yeri almayı derhâl kabul ederek atını uşağıyla birlikte *schloss*a yolladı.

Yaslı

X

Kendisini son göreli aşağı yukarı on ay oluyordu fakat bu kadar zaman bile görünümünde senelerin değişimini yaratmaya yetmişti. Zayıflamış, yüz hatlarının ayırt edici özelliği olan o dost canlısı sükûnetin yerini kasvetli ve kaygılı bir ifade almıştı. İnsanın içine işleyen koyu mavi gözleri artık kaba, kır kaşlarının altından sert sert parıldıyordu. Yalnızca kederin sebep olduğu bir değişim değildi bu, öfke dolu duyguların da bunda payı var gibiydi.

Yolculuğumuza devam edeli çok olmamıştı ki General o her zamanki askerlere has dolaysızlığıyla vesayeti altındaki sevgili yeğeninin vefatıyla girdiği yas hakkında konuşmaya başladı. Ardından birdenbire şiddetli bir hayal kırıklığı ve hiddete kapılarak kızının kurban gittiği "şeytani sanatlar"a kıyasıya saldırmaya, göklerin cehennemden çıkma bu canavarca şehvet ve şerre göz yumması karşısında yaşadığı hayreti dindarlıktan ziyade çileden çıkarak ifade etmeye başladı.

General'in başına son derece olağandışı bir şeyin gelmiş olduğunu derhâl anlayan babam, General'den, kendisi için çok acı verici olmayacaksa, az evvel ifade ettiği sert sözlere sebep olduğunu düşündüğü hadiseleri ayrıntılı olarak anlatmasını rica etti.

General, "Size her şeyi zevkle anlatırım ancak bana inanmazsınız," dedi.

"Niçin inanmayayım?" dedi babam.

General sinirlendi. "Zira siz yalnızca kendi önyargılarınızdan ve kuruntularınızdan ibaret olan şeylere inanırsınız da o yüzden. Ben de bir vakitler sizin gibiydim ancak çok şey öğrendim."

"Bir deneyin bakalım," dedi babam. "Sandığınız kadar dogmacı biri değilim. Kaldı ki bir şeye inanmak için ekseriyetle kanıta ihtiyaç duyduğunuzu çok iyi biliyorum. Bu nedenle kanılarınıza saygı duymaya fazlasıyla yatkınım."

"Olağandışı şeylere kolayca aldanmadığımı varsaymakta haklısınız –ne de olsa başımdan geçen şey hayli olağandışıydı– üstelik bütün teorilerime tümüyle ters düşen, olağandışı kanıtlarla buna inanmaya mecbur kaldım. Doğaüstü komplo teorilerine düşkün olan budalalara benzedim."

General'in anlayışına olan itimadına karşın bu noktada babamın, General'e, akıl sağlığından bariz bir şekilde kuşkulanıyormuş gibi baktığını gördüm.

Neyse ki General bunu fark etmemişti. Hüzün ve merakla, ormanda önümüze serilen açıklıklara ve manzaralara bakıyordu.

"Karnstein Harabeleri'ne mi gidiyorsunuz?" diye sordu. "Evet, talihli bir tesadüf olmuş; biliyor musunuz, ben de sizden, inceleme yapmak üzere beni oraya götürmenizi rica edecektim. Orada, içinde soyu tükenmiş o aileye ait pek çok mezarın bulunduğu, yıkık bir kilise var, değil mi?"

"Evet, öyle. Hayli ilginç," dedi babam. "Unvan ve mülk üzerinde hak talebinde mi bulunacaksınız?"

Babam bunu neşeyle söylemişti fakat General arkadaşının şakasına gülmemiş, nezaket gereği tebessüm bile etmemişti; tam

tersine ciddi ve öfkeli, onda hiddet ve korku uyandıran bir meseleye kafa yorar gibi görünüyordu.

"Çok daha başka bir şey," dedi tersleyerek. "Bu seçkin insanlardan kimilerini kazıp çıkaracağım. Tanrı'nın inayetiyle, burada, her ne kadar ilahi bir saygısızlık yapacak olsam da dünyamızı belli başlı şeytanlardan kurtaracak ve insanların, yataklarında katiller tarafından saldırıya uğramadan uyumasını sağlayacağım. Size anlatacak pek tuhaf şeylerim var, aziz dostum, birkaç ay evvel olsa benim bile inanılmaz bulacağım şeyler..."

Babam yeniden General'e baktı ancak bu sefer kuşkudan ziyade keskin bir akıl ve telaş dolu gözlerle bakıyordu.

"Karnstein soyu tükeneli çok oluyor, en aşağı yüz yıl. Sevgili karım da anne tarafından Karnsteinlardan geliyordu. Fakat soyisim de unvan da çoktan yok oldu. Kale harabeye döndü, köy terk edildi, evlerin bacası tütmeyeli elli yıl oluyor, tek bir çatı bile kalmadı."

General, "Çok doğru. Sizi son gördüğüm vakitten bu yana bu hususta pek çok şey işittim, hem de sizi hayrete düşürecek pek çok şey... Ancak her şeyi oluş sırasıyla anlatsam daha iyi olacak," dedi. "Vesayetim altındaki yeğenimi –evladımı– görmüştünüz. Dünyada ondan daha güzel hiç kimse yoktur, daha üç ay evvel gençliğinin baharındaydı.

"Evet, zavallıcık! Onu son gördüğümde kesinlikle pek güzeldi," dedi babam. "Tarif edemeyeceğim kadar şaşırıp kederlendim, aziz dostum, bunun sizi nasıl mahvettiğini pek iyi anlıyorum."

General'in elini tuttu, birbirlerinin ellerini nazikçe sıktılar. İhtiyar askerin gözleri yaşarmıştı. Saklamaya uğraşmıyordu. Şöyle dedi:

"Sizinle hayli eski dostuz, evladımı kaybetme acımı paylaştığınızı biliyorum. İlgi odağım olmuş, himayeme, yuvamı neşelendiren, hayatımı mutlu kılan bir sevgiyle karşılık vermişti o. Şimdi hepsi gitti. Bu dünyada bana kalan yıllar çok uzun olmayabilir ancak Tanrı'nın inayetiyle, ölmeden evvel insanlığa bir hizmette bulunacak, umudunun ve güzelliğinin baharındaki yavrucağımı öldüren o iblislerden göklerin öcünü alacağım!"

Babam, "Az evvel her şeyi, nasıl olduysa o sırayla anlatacağınızı söylemiştiniz," dedi. "Lütfen anlatın, inanın beni sabırsızlandıran safi merak değil."

O esnada, General'in geldiği Drunstall yolunun, Karnstein'a doğru gittiğimiz yoldan ayrıldığı noktaya varmıştık.

General tedirginlikle ileri bakarak sordu, "Harabelere ne kadar var?"

"Hemen hemen yarım fersah," diye yanıtladı babam. "Lütfen söz verdiğiniz hikâyeyi anlatın."

XI

General güçlükle, "Tüm yüreğimle," dedi. Meseleyi kafasında toparladığı kısa bir sessizlikten sonra hayatımda işittiğim en tuhaf hikâyeyi anlatmaya koyuldu.

"Evladım, güzel kızınıza kendisi için tasarlama inceliğinde bulunduğunuz ziyareti gerçekleştirmeyi dört gözle bekliyordu." Burada bana centilmence fakat hüzünlü bir baş selamı verdi. "Öte yandan, *schloss*u Karnsteinların hemen hemen altı fersah karşısında bulunan eski dostum Kont Carlsfeld'e de davetliydik. Bu da, hatırlarsanız, şerefli konuğu Grandük Charles onuruna verdiği ziyafetlerden biriydi."

"Evet, harikulade olsa gerek," dedi babam.

"Şahaneydi! Konukseverliği de krallara yaraşırdı. Sanki Alaaddin'in lambasına sahipti. Istıraplarımın kaynağı göz alıcı bir maskeli baloya dayanıyor. Tüm kapılar ardına kadar açılmış, ağaçlara rengârenk fenerler asılmıştı. Paris'in bile şahit olmadığı bir havai fişek gösterisi yapılmıştı. Ya müzik... Bilirsiniz, müziğe zaafım vardır, müzikler de öyle büyüleyiciydi ki! Muhtemelen dünyadaki en seçkin çalgı orkestrası ile Avrupa'nın en büyük operalarından derlenebilecek en seçkin ses sanatçıları getirtil-

mişti. İnsan bu fevkalade şekilde aydınlatılmış mülkte, bu mehtabın altında ışıldayan, upuzun pencere dizileri boyunca gül rengi ışıklar saçan şatoda gezerken kâh sessiz bir korudan gelen kâh göldeki kayıklardan yükselen büyüleyici sesleri işitiveriyordu. Seyre dalıp dinledikçe delikanlılığımın aşk hikâyeleri ve şiirleri canlanır gibi oluyordu hatırımda.

"Havai fişek gösterisi sona erer ermez balo başladı, biz de dansçılara sunulan gösterişli odalara döndük. Bildiğiniz gibi, maskeli balolar görülmeye değer, harika şeylerdir, ne var ki ben ömrümde bundan daha muhteşem bir gösteri görmemiştim.

"Son derece aristokratik bir toplantıydı. Orada bulunan tek 'hiç kimse' bendim âdeta.

"Biricik evladım çok güzel görünüyordu. Maske takmamıştı. Heyecanı ve sevinci her zamanki hoşluğuna tarifsiz bir albeni katıyordu. Dikkatimi, yeğenimi müstesna bir alakayla gözlemleyen, fevkalade giyinmiş, maskeli bir hanımefendi çekmişti. Onu akşamın erken saatlerinde, büyük salonda birkaç dakikalığına yeniden gördüm; kale pencerelerinin aşağısındaki terasta, yanımızda yürüyor, yine yeğenimi izliyordu. Aynı şekilde gösterişli ve ağırbaşlı giyinmiş, mühim insanlar gibi azametli bir havaya sahip, maskeli başka bir hanımefendi de kendisine şaperonu* olarak refakat ediyordu.

Küçükhanım maske takmıyor olsaydı, zavallı evladımı izleyip izlemediği hususunda daha kesin olurdum elbette. Ancak şimdi, izlemiş olduğundan son derece eminim.

"Salonlardan birine girmiştik. Talihsiz evladım dans ettikten sonra kapının yanındaki sandalyelerden birinde dinleniyor, ben de yanında duruyordum. Bahsettiğim bu iki hanımefendi yaklaştılar, genç olanı yeğenimin yanındaki sandalyeye otururken,

---

* Toplum içinde genç kızlara refakat eden yaşça büyük kadın. *–çn.*

refakatçisi de benim yanımda durdu ve küçükhanımla bir süre boyunca alçak sesle konuştu.

"Maskesinin imtiyazından faydalanarak bana dönüp eski bir dost gibi ismimle hitap ederek merakımı epeyce uyandıran bir sohbet başlattı. Benimle Saray'da, seçkin malikânelerde karşılaştığı pek çok andan bahsetti. Hatırıma getirmeyi bırakalı hayli olmuş ufak tefek hadiseleri anımsattı, ki aslında zihnimde uyumakta olduklarını fark ettim, zira dokunuşuyla bir anda hayat bulmuşlardı.

"Kim olduğunu her geçen dakika daha da merak ediyordum. Öğrenme çabalarımı son derece usta ve hoş bir şekilde bertaraf ediyordu. Yaşamımdaki pek çok kesite dair verdiği bilgiler bana tamamıyla açıklanamaz geliyordu; merakıma ket vurmaktan, sabırsız bir şaşkınlıkla bir tahminden öbürüne kıvrandığımı görmekten oldukça tuhaf bir haz duyuyor gibiydi.

"Bu sırada, annesinin, kendisine bir iki defa garip bir isim olan Millarca'yla hitap ettiği küçükhanım da yeğenimle aynı rahatlık ve zarafetle sohbet ediyordu.

"Kendisini, annesinin benim çok eski bir tanıdığım olduğunu söyleyerek tanıtmıştı. Bir maskenin el verebileceği, kabul edilebilir bir cüretle konuşuyordu; arkadaş gibi sohbet ediyor, yeğenimin elbisesine methiyeler düzüyor, güzelliğine olan hayranlığını tatlı tatlı ima ediyordu. Dans salonunu dolduran insanları kahkahalarla kınayarak talihsiz evladımı eğlendiriyor, onun latifelerine kahkahalarla gülüyordu. Keyfi yerindeyken pek zeki, pek hayat doluydu; bir müddet sonra yakın arkadaş oluvermişlerdi, küçük yabancı maskesini indirmiş, olağanüstü yüzünü gözler önüne sermişti. Böylesini daha evvel ne ben ne de sevgili evladım görmüştük. Yüz hatları güzel olmasının yanı sıra öyle çekiciydi ki bizim için yeni olmasına karşın o kuvvetli

çekimi hissetmemek imkânsızdı. Benim talihsiz kızım da hissetmişti. Bir insanın bir başkasına, ilk görüşte bu denli kapıldığını hiç görmemiştim; kaldı ki yabancının kendisi de kalbini kızıma kaptırmıştı.

"Bu esnada, maskeli balodan fırsat bilerek yaşça büyük hanımefendiye epey soru yönelttim.

"Gülerek, 'Beni tümüyle hayrete düşürdünüz,' dedim. 'Bu kadarı yeterli değil mi? Artık şartları eşitlemeye razı olup maskenizi çıkarmaz mısınız acaba?'

"Ancak o, 'Bundan daha mantık dışı bir istek olabilir mi?' diye karşılık verdi. 'Bir hanımefendiden, yararına olacak bir şeyden vazgeçmesini rica ediyorsunuz demek! Üstelik beni tanıyacağınızı nereden çıkardınız? Yıllar insanı değiştirir.'

"Başımı eğerek, sanırım hüzünlü bir gülüşle, 'Siz nasıl takdir ederseniz,' dedim.

"Hanımefendi ise, 'Filozofların da dediği üzere, yüzümün görüntüsünün size yardımcı olacağını nereden biliyorsunuz?' dedi.

"'Şansımı denerim,' diye yanıtladım. 'Kendinizi ihtiyar bir kadın gibi göstermeye çalışmanız beyhude, görünümünüz sizi ele veriyor.'

"'Ne var ki sizin beni son görüşünüz gibi, sizi son görüşümden bu yana epey yıl geçti; düşündüğüm işte bu. Şurada duran Millarca, benim kızımdır; bu halde, zamanın hoşgörülü olmayı öğrettiği insanlara göre bile genç olamam; beni anımsadığınız halime benzemeyebilirim. Sizin çıkaracak bir maskeniz yok. Karşılığında bana sunabileceğiniz hiçbir şeyiniz yok.'

"'Ricam, bana acıyıp maskenizi çıkarmanızdır.'

"'Benimki de olduğu yerde durmasıdır.'

"'Pekâlâ, o halde Fransız mısınız, yoksa Alman mısınız onu söyleyin hiç değilse. İki dili de kusursuz konuşuyorsunuz.'

"'Size bunu söyleyemem, General; bana baskın yapmak niyetindesiniz, saldıracak hususi bir nokta tasarlıyorsunuz.'

"'Ne olursa olsun buna karşı çıkmazsınız herhalde: Sizinle sohbet etmek iznine nail olduğuma göre size nasıl hitap etmem gerektiğini de öğrenmeliyim. Madam la Comtesse* mi demeliyim size acaba?'

"Hanımefendi güldü. Şimdi şimdi düşünüyorum da, her bir detayı önceden tertip edilmiş bir görüşmede meydana gelenleri doğaçlama yaparak adamakıllı bir kurnazlıkla idare edebilseydim bile beni kesinlikle yeniden atlatırdı.

"Sözlerine, 'Ona gelince,' diye başladı fakat daha ağzını yeni açmıştı ki sözü, özellikle şık ve saygın görünen, siyah giyimli bir beyefendi tarafından kesildi, yüzü mahcubiyetten ötürü kireç kesilmişti. Maskeli baloya gelmemişti, üzerinde herhangi bir beyefendinin giydiği, gösterişsiz bir akşam kıyafeti vardı; başını gülümsemeden, saygılı ve fevkalade bir şekilde eğerek şöyle dedi:

"'Madam la Comtesse, ilgisini çekebilecek birkaç şey söylememe müsaade ederler mi acaba?'

"Hanımefendi çabucak ona dönüp elini dudaklarına götürerek susmasını işaret etti, ardından bana, 'Yerimi tutun, General, biraz konuşup döneceğim,' dedi.

"Ve şakayla karışık verdiği bu buyruktan sonra siyah giyimli beyefendiyle biraz öteye yürüyüp epey hararetli bir şekilde birkaç dakika boyunca konuştular. Ardından yavaşça kalabalığa doğru yürüdüler ve birkaç dakikalığına onları gözden yitirdim.

"Bu molayı, beni bu kadar iyi anımsayan bu hanımefendinin kim olabileceğine kafa yorarak geçirdim; öbür yanıma dönüp sevgili yeğenim ve Kontes'in kızı arasında geçen sohbete katıl-

* (Fr.) Kontes. *–yhn*

mayı, Kontes dönene dek adını, unvanını, şatosunu ve mülkünü adım gibi iyi öğrenerek onu şaşırtmayı düşünüyordum. Fakat tam o sırada Kontes yanında siyah giyimli, solgun adamla döndü ve adam şöyle dedi:

"'Arabası kapıda hazır olduğunda dönüp Madam La Comtesse'e haber vereceğim.'

"Ardından başını eğerek çekildi."

XII

"Başımı eğdim ve, 'Görünüşe bakılırsa Madam la Comtesse'ten mahrum kalacağız, umarım birkaç saatliğinedir,' dedim.

"'Belki o kadarlığına, belki de birkaç haftalığına. Bu konuşmayı şimdi yapmış olması çok talihsiz oldu. Artık tanıyor musunuz beni?'

"Tanımadığımı söyledim.

"'Tanıyacaksınız ancak şimdi değil. Muhtemelen tahmin ettiğinizden daha eski ve daha yakın arkadaşlarız. Kendimi şimdi ifşa edemem. Üç hafta içinde güzel *schloss*unuzdan geçecek, o civarda bir soruşturma yapacağım. Ondan sonra bir iki saatliğine sizi ziyaret ederek binbir güzel hatırayla yâd ettiğim bir dostluğu yenileyeceğim. Şu anda beklenmedik bir haber aldım. Hemen yola koyulmalı, aşağı yukarı yüz altmış bir kilometre boyunca dolambaçlı bir güzergâhta süratle yolculuk etmeliyim. Hayretim artıyor. İsmime dair koyduğum zaruri koşul beni sizden hayli tuhaf bir şey rica etmekten alıkoyuyor. Zavallı yavrum kuvvetini henüz tam toplayamadı. Seyretmek için gittiği avda attan düşmüştü, sinirleri yaşadığı şoku henüz atlatamadı, doktorumuz kendisini bir süre boyunca katiyen yormamasını söylüyor. Bu nedenle buraya oldukça yavaş geldik – günde altı fersah

ya almış ya almamışızdır. Fakat şimdi, bir ölüm kalım meselesi nedeniyle gece gündüz yolculuk etmem gerekiyor – ciddiyetini ve aciliyetini hiçbir şekilde gizleme gereği duymadan, ancak umduğum gibi, birkaç hafta içerisinde buluştuğumuzda izah edebileceğim bir mesele bu.'

"Ardından, iyilik isteyen birinden ziyade, iyilik bahşeden birinin edasıyla ricasını dile getirdi. Tavırları bu şekildeydi ve tümüyle bilinçsiz görünüyorlardı. Ricasını ifade ettiği sözlerden daha rahatsız hiçbir şey olamazdı. Yokluğunda kızının mesuliyetini üstlenmeye razı olmak dışında elimden bir şey gelmemişti.

"Adamakıllı düşünüldüğünde tuhaf, hatta pervasız bir istekti bu. Karşı çıkılabilecek her şeyi belirtip kabul ederek ve centilmenliğime sığınarak bir bakıma süngümü düşürmüştü. Tam o esnada, tüm olanları önceden tayin eden bir yazgıyla, yavrucuğum yanıma gelmiş, alçak bir sesle yeni arkadaşı Millarca'yı bize davet etmem için yalvarıyordu. Kızım bu konuda onun ağzını yoklamış, annesi izin verirse kendisi de bunu çok istiyormuş.

"Başka zaman olsa biraz beklemesini, hiç değilse kim olduklarını anlayana kadar beklemesini söylerdim. Ancak düşünecek bir saniye bile bulamadım. İki hanım bir olup üzerime hücum etti; kabul etmeliyim ki küçükhanım, soyluluğun zarafetini ve parıltısını taşıdığı kadar, insanda merak da uyandıran o güzel ve zarif yüzüyle beni ele geçirip yenmiş, ben de boyun eğerek annesinin Millarca diye hitap ettiği bu küçükhanımın mesuliyetini çabucak üstlenmiştim.

"Kontes, kızını el işaretiyle çağırdı; kız ciddiyetle dinlerken de aniden ve mutlak surette çağrıldığını, kendisini benim mesuliyetime verdiğini, benim de Kontes'in en kadim ve kıymetli bir dostu olduğumu üstünkörü anlatmıştı.

"Elbette ben de vaziyetin gerektirdiği bir konuşma yapmış

ve kendimi, şimdi düşünce pek de hazzetmediğim bir durumda bulmuştum.

"Sonra, siyah giyimli beyefendi döndü ve hanımefendiyi son derece merasimli bir şekilde odadan çıkardı.

"Bu beyefendinin tavırlarında beni, Kontes'in mütevazı unvanından çok daha mühim bir hanımefendi olduğuna ikna etmeye çalışır bir hal vardı.

"Kontes'in bana son buyruğu, dönene kadar kendisi hakkında, şu âna kadar tahmin ettiklerimden fazlasını öğrenmeye çalışmamamdı. Konuğu olduğu saygıdeğer ev sahibimiz gerekçelerini biliyordu.

"'Ancak burada, ne ben ne de kızım emniyet içinde bir günden fazla kalabiliriz. Bir saat kadar evvel tedbirsizlik edip maskemi bir anlığına çıkardım ve ne yazık ki beni gördüğünüzü sandım. Bu sebeple sizinle biraz konuşma fırsatı yaratmaya karar verdim. Beni gördüğünüzü anlasaydım sırrımı birkaç hafta saklamanız için saygın haysiyet anlayışınıza sığınırdım. Neyse ki beni görmemiş olmanızdan memnunum; fakat şu an kim olduğumu tahmin ediyor ya da biraz düşününce çıkarabiliyorsanız da aynı şekilde haysiyetinize sığınıyorum. Aynı gizliliği kızım da gözetecek, düşüncesizlik edip de açığa vuracak olursa diye bunu kendisine ara ara hatırlatacağınızdan eminim.'

"Ardından kızının kulağına birkaç söz fısıldadıktan sonra onu aceleyle iki defa öpüp siyah giyimli, solgun adamla kalabalığa karıştı.

"Millarca, 'Bitişikteki odada giriş kapısına bakan bir pencere var. Annemi son bir kez görüp ona öpücük atmak istiyorum,' dedi.

"Kabul edip birlikte pencereye gittik. Dışarı baktığımızda eski usul, güzel bir at arabasıyla ulaklardan ve uşaklardan oluşan bir topluluk gördük. Siyah giyimli, solgun adamın ince siluetinin,

kadifeden, kalın bir pelerini tutup Kontes'in omuzlarına koyduğunu, kukuletasını da başına attığını gördük. Kontes, beyefendiye başıyla selam verip eline dokundu. Beyefendi kapı kapanana kadar başını eğdi ve araba hareket etmeye başladı.

"Millarca içini çekti ve, 'Gitti,' dedi.

"Ben de kendi kendime, 'Gitti,' diye tekrarladım. Ricasını kabul edişimden bu yana geçen telaşlı dakikalar boyunca davranışımın çılgınlığı üzerine ilk defa düşünüyordum.

"Küçükhanım hüzünle, 'Yukarı bakmadı,' dedi.

"Ben de, 'Belki Kontes, maskesini çıkardığı için yüzünü göstermek istememiştir,' dedim. 'Ayrıca, pencerede olacağınızı tahmin edememiştir.'

"Millarca içini çekerek yüzüme baktı. O kadar güzeldi ki yumuşadım. Konukseverliğimden bir anlığına da olsa pişman olduğum için üzülmüştüm, bu üstü kapalı kabalığımı telafi etmeye karar verdim.

"Küçükhanım, maskesini yerine koyarak yeğenimle beni müziğin az sonra yeniden başlayacağı yere dönmeye ikna etti. Öyle yaptık ve kale pencerelerinin altında uzanan terasta bir aşağı bir yukarı yürüdük. Millarca bizimle hayli samimi olmaya başlamıştı, terasta gördüğümüz pek çok mühim insanla alakalı yaptığı neşeli betimlemeler ve anlattığı hikâyelerle bizi eğlendiriyordu. Onu her geçen dakika daha çok seviyordum. Art niyetli olmayan dedikoduları, dünyadan uzaklaşalı epey olmuş beni yeniden yola sokuyordu. Yuvamızın ara ara kasvetli olan akşamlarına kimbilir nasıl hayat katar, diye düşünüyordum.

"Balo sabah güneşi ufka varana dek sürmüştü. O vakte kadar dans etmek Grandük'ü memnun ediyor, ona bağlı insanlar da ne gidebiliyor ne de uyumayı akıllarından geçirebiliyordu.

"Tam kalabalık bir salondan geçiyorduk ki yeğenim

Millarca'nın nerede olduğunu sordu. Ben onun yanında sanıyordum, o da benim yanımda sanıyormuş. İşin aslı şuydu ki onu kaybetmiştik.

"Onu bulmaya harcadığım tüm çabalar nafileydi. Bizden ayrılmanın şaşkınlığıyla yeni dostlarını başkalarıyla karıştırmış olmasından, peşlerinden gideyim derken de bizlere sunulmuş olan bu uçsuz bucaksız mülkte kaybolmuş olmasından korkuyordum.

"Ancak adını bildiğim genç bir hanımın mesuliyetini üzerime almış olmanın budalılığını şimdi tüm çıplaklığıyla fark etmiştim; kaybolan küçükhanımın, aşina olmadığım sebeplerden dolayı kendisi hakkında hiçbir şey bilmeksizin söz vermek zorunda kaldığım, birkaç saat evvel giden Kontes'in kızı olduğunu söylemekle soruşturma yapamıyordum.

"Sabah olmuştu. Her yer günlük güneşlik olana kadar araştırmamı sürdürdüm. Kayıp emanetimden ancak ertesi gün saat ikide bir haber alabildik.

"O vakit dolaylarında bir uşak yeğenimin kapısını çaldı; yardıma muhtaç olduğu belli olan genç bir hanımefendi, kendisine, annesi tarafından gözetimi altına bırakıldığı General Baron Spielsdorf ve kızını nerede bulabileceğini sormuş.

"Ufak bir yanılma payı olsa da genç dostumuzun ortaya çıktığına kuşku yoktu, ki gerçekten de oydu. Ya ölmüş olsaydı!

"Yavrucağıma, bizi bu kadar uzun süre bulamamış olmasını izah eden bir hikâye anlattı. Bizi bulmak umuduyla çok geç bir saatte kâhyanın odasına girmiş ve orada derin bir uykuya dalmış, ne var ki bu uyku derin olsa da balonun sebep olduğu bitkinliği atıp kuvvetini toplamasına pek yetmemiş.

"O gün Millarca bizimle birlikte eve geldi. Canım kızımın bu büyüleyici arkadaşını en sonunda bulduğumuz için çok ama çok mutluydum."

XIII

"Gelgelelim, birtakım güçlükler baş göstermişti. Öncelikle, Millarca aşırı derecede takatsizlikten mustaripti –bu bitkinlik kendisine son hastalığından kalmış– ve odasından ancak ikindi iyice çöktükten sonra çıkıyordu. Sonra, tesadüf eseri ortaya çıktı ki kapısını daima içeriden kilitlemesine, hizmetçiyi yıkanıp giyinmesine yardım etmek üzere içeri alana kadar da anahtarı yerinden oynatmamasına karşın kimi zamanlar sabahın çok erken saatlerinde odasından yok oluyor, günün ilerleyen saatlerinde bir şeyler karıştırdığı anlaşılmadan dönüyordu. *Schloss*un penceresinden bakıldığında, sürekli olarak sabahın ilk ışıklarıyla hipnoz halindeki biri gibi ağaçların arasından doğuya doğru yürüdüğü görülüyordu. Bu, beni uykusunda yürüdüğüne ikna etmişti. Ancak bu hipotez bulmacayı çözmüyordu. Kapı içeriden kilitli kaldığı halde, odadan nasıl çıkıyordu? Kapının veya pencerenin sürgüsünü açmadan evden nasıl kaçabiliyordu?

"Tüm bu şaşkınlığımın üzerine, çok daha mühim bir şaşkınlığın tedirginliği baş göstermişti.

"Canım evladım sağlığını ve güzelliğini yitirmeye başlamıştı fakat bu öyle esrarengiz ve dehşet verici bir biçimde oluyordu ki iyiden iyiye korkmuştum.

"Önceleri karabasanlar musallat olmuştu; sonralarıysa yatağının ayaklarında oradan oraya dolaşan, kâh Millarca'ya benzeyen kâh hayvan kılığına girmiş bir hayalet görür olmuştu. Ardından birtakım hisler gelmişti. Dediğine göre, sanki göğsüne doğru soğuk mu soğuk bir su akıyormuş gibi, nahoş olmayan ancak pek tuhaf bir hismiş bu. Daha sonra, sanki büyük bir çift iğne keskin bir acıyla boğazının hemen aşağısını deliyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Birkaç gece sonra da giderek artan, kıvrandırıcı bir boğulma hissiyle birlikte şuurunu yitirdi."

İhtiyar, nazik General'in her bir kelimesini açık seçik işitiyordum; zira bu sırada yarım asırdan fazladır tüten tek bir bacanın görülmediği çatısız köye yaklaşmış, yolun iki yanını birden kaplayan kısa çimenli bir çayırın ortasındaydık.

Kendi emarelerimin, hemen arkasından gelen felaket olmasa babamın şatosunda konuğumuz olacak bu kızcağızınkilerle bu kadar benzer tarif edildiğini duydukça ne kadar tuhaf hissettiğimi tahmin edebilirsiniz. Anlattığı bu âdet ve tuhaflıkların güzel konuğumuz Carmilla'nınkilerle ne denli benzediğini duyunca nasıl hissettiğimi del

Ormanda önümüze bir manzara serilmişti; harabeye dönmüş köyün bacalarıyla destek duvarlarının altına girivermiştik birdenbire. Yıkık kalenin, etrafına devasa ağaçların toplandığı kuleleri ve mazgallı siperleri az yukarımızda duruyordu.

Sanki bir kâbusun içindeymiş gibi arabadan inmiş, sessizlik içinde –ne de olsa hepimizin düşünecek pek fazla şeyi vardı– yokuşu çıkıverdikten sonra kendimizi kaledeki geniş odaların, yılankavi merdivenlerin ve karanlık koridorların arasında bulmuştuk.

İhtiyar General, büyük bir pencereden köye bakıp ormanın engin, engebeli manzarasını seyrederken, "İşte, bir vakitler bu-

rası Karnsteinların görkemli konutuydul" dedi. "Kötü bir aileydi, kanlı tarihleri işte buralarda yazıldı," diye devam etti. "O gaddar şehvetleriyle, öldükten sonra bile âdemoğluna eziyet etmeye devam ediyorlar. Şu aşağıdaki de Karnsteinların kilisesi."

Sarp yokuşun biraz aşağısında, yeşilliklerin arasından yer yer görünen Gotik yapının gri duvarlarını işaret etti. "Bir ormancının balta sesini duyuyorum," diye sürdürdü konuşmasını. "Etrafındaki ağaçların arasında çalışıyor. Bize peşinde olduğum bilgiyi verip Karnstein Kontesi Mircalla'nın mezarını gösterebilir. Kendileri yok olunca, varlıklı ve unvan sahibi insanlar arasındaki hikâyeleri de yok olup giden büyük ailelerin yerel âdetlerini sürdürür bu köylüler."

Babam, "Evimizde Karnstein Kontesi Mircalla'nın bir portresi var, görmek ister misiniz?" diye sordu.

"Henüz değil, aziz dostum," diye karşılık verdi General. "Galiba aslını gördüm, size niyetlendiğimden erken gelmemi sağlayan sebep yaklaşmakta olduğumuz bu kiliseyi araştırmaktı."

Babam, "Nel Kontes Mircalla'yı mı gördünüz," diye haykırdı. "İyi ama kendisi bir asırdan fazladır ölü!"

"Bana söylenene bakılırsa sandığınız kadar ölü değil."

"General, itiraf etmeliyim ki beni adamakıllı şaşırtıyorsunuz," dedi babam; bir an için General'in yüzüne daha evvel tespit ettiğim o kuşkuyla bakıyor gibi gelmişti. Fakat ihtiyar General'in tavırlarında zaman zaman bir öfke ve nefret olsa da budalaca bir şey yoktu.

Gotik kilisenin ağır kemeri altından geçerken –ölçülerine bakıldığında neden o tarzda olduğu anlaşılıyordu– General şöyle dedi: "Şu dünyada kalan birkaç yılım boyunca beni ilgilendiren yalnızca tek bir şey var, bu da o kadından, Tanrı'ma şükürler olsun ki hâlâ fani bir elle alınabilecek olan intikamı almaktır."

Babam artan bir şaşkınlıkla, "Ne intikamından söz ediyorsunuz?" diye sordu.

General'in yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti, "İblisin kafasını kesmekten söz ediyorum," dedi. Ayaklarını yere öyle bir vurmuştu ki sesi bomboş harabede kederle yankılandı; aynı anda, sıkılı yumruğunu bir baltayı sapından tutar gibi havaya kaldırmış, havada hiddetle savurmuştu.

Babam afallamaktan da beter olmuştu. "Ne?" diye haykırdı.

"Kafasını uçurmaktan."

"Kafasını kesmekten mi?"

General öfkeden titriyordu, "Öyle ya, ister baltayla olsun ister kürekle, onun o ölüm saçan boğazını yaracak neyle olursa. Öğreneceksiniz," dedi ve telaşla devam etti. "Hele şu kalasa bir oturalım, sevgili evladınız bitkin düşmüş. Onu oturtalım, dehşet verici hikâyemi birkaç cümleyle bitireceğim."

Kilisenin otlarla kaplanmış taş yolunda duran kare şeklindeki ağaç kütüğüne oturduğuma çok memnundum, o esnada General de eski duvarlara dayanan dalları kesmekte olan ormancıyı çağırmıştı. Kuvvetli, ihtiyar adam elinde baltayla önümüzde duruyordu.

Kendisi bu mezarlar hakkında bize bir şey anlatamazmış ancak dediğine göre, ormanın, şu anda geçici olarak rahibin yaklaşık üç buçuk kilometre uzaklıktaki evinde kalmakta olan bir korucusu varmış. O zat bize Karnstein ailesine ait tüm mezarları gösterebilirmiş, atlarımızdan birini verirsek cüzi bir miktar karşılığında ve bir buçuk saati azıcık aşan bir süre içinde korucuyu getirebilirmiş.

Babam ihtiyara, "Bu ormanda uzun süredir mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

İhtiyar yerel ağızla yanıtladı, "Kendimi bildim bileli burada,

korucunun idaresinde ormancılık yapıyorum, benden evvel babam da yapıyordu, daha sayabileceğim pek çok nesil de öyle. Size atalarımın burada, köyde yaşadığı evi gösterebilirim."

General, "Köy nasıl terk edildi?" diye sordu.

"Efendim, hayaletler musallat olmuştu, bunların çoğu mezarlarına dek takip edilip her zamanki yöntemlerle tespit edilerek yine her zamanki yöntemlerle yok edildiler, yani başları kesilerek, kazıklara bağlanarak ve yakılarak; ancak bu esnada pek çok köylü de öldü.

"Ancak o kadar çok mezar açılmış, o kadar çok vampir dehşet kaynağı canlarından edilmişti ki usulüne uygun gerçekleştirilen tüm bu faaliyetlerden sonra bile köy rahat yüzü görmedi. Şans eseri yolu buralardan geçen Moravyalı bir asilzade hadiseleri işitmiş, memleketindeki pek çok insan gibi bu meselelerde marifetli olduğu için köyü işkencecisinden kurtarmayı teklif etti. Öyle de yaptı: O gece ay parlak olduğu için günbatımından hemen sonra, aşağısındaki mezarlığı açık seçik görebileceği kilise kulelerine çıktı; siz de şu pencereden görebilirsiniz. O noktadan etrafı izlemeye başladı, vampir, mezarından çıkıp sarındığı kefeni yanına koyarak sakinlerini rahatsız etmek üzere köye doğru süzülüyordu.

"Tüm bunları gören yabancı kuleden inerek vampirin kefenini kaptığı gibi kulenin tepesine götürdü. Vampir avından döndükten sonra kıyafetini bulamayınca kulenin zirvesinde gördüğü Moravyalı'ya öfkeyle haykırdı, Moravyalı'ysa karşılık olarak, gelip almasını işaret etti. Bunun üzerine vampir Moravyalı'nın davetini kabul ederek kuleye çıktı, vampir mazgallara ulaşır ulaşmaz Moravyalı, vampirin kafatasını bir kılıç darbesiyle yarıp onu aşağıdaki mezarlığa fırlattı, sonra döner merdivenlerden inerek peşinden gidip kafasını kesti, ertesi gün

kafasını ve bedenini köylülere teslim etti, köylüler de kazığa takıp yaktılar.

"Ardından Moravyalı asilzade, aile reisi tarafından, Karnstein Kontesi Mircalla'nın mezarını yok etmekle vazifelendirildi; Moravyalı bu görevi öyle etkili bir biçimde yerine getirdi ki mezarın yeri çok geçmeden unutuldu."

General şevkle sordu, "Nerede olduğunu gösterebilir misiniz?"

Ormancı kafasını iki yana sallayıp gülümsedi.

"Yaşayan hiçkimse size bunu söyleyemez," dedi. "Ayrıca bedeninin ortadan kaldırıldığını söylüyorlar fakat kimse bundan emin değil."

Vakti bu şekilde konuşarak geçiren ormancı, baltasını bırakıp giderek bizi General'in tuhaf hikâyesinin kalanıyla baş başa bıraktı.

XIV

General kaldığı yerden devam etti, "Biricik evladım gittikçe kötüleşiyordu. Kendisine bakan doktor, hastalığıyla alakalı en ufak bir teşhiste bulunamamıştı, zira o vakitler hasta olduğunu düşünüyordum. Korkumu fark edince bir başkasına danışmayı tavsiye etti. Ben de Graz'dan işinde daha ehil bir doktor çağırdım. Günler sonra geldi. Okumuş olduğu kadar iyi yürekli ve dini bütün bir adamdı. Zavallı yeğenimi birlikte muayene ettikten sonra istişare edip tartışmak üzere kütüphaneye çekildiler. Beni çağırmaları için beklediğim yan odadan, bu iki beyefendinin hararetli felsefi tartışmalarda olduğundan daha tiz çıkan seslerini duyuyordum. Kapıyı çalıp içeri girdim. Graz'dan gelen ihtiyar doktor teorisini savunuyordu. Rakibi ise buna kahkahalarla, bariz bir alayla karşı çıkıyordu. Bu münasebetsiz gösteri ve münakaşa içeri girmemle azalıp bitti.

"İlk doktor, 'Efendim, âlim kardeşim ihtiyacınız olanın bir doktor değil, hokkabaz olduğunu söylüyor galiba,' dedi.

"Graz'dan gelen ihtiyar doktorun canı sıkılmış gibiydi, 'Affedersiniz,' dedi, 'vakaya dair görüşümü kendi usulümce başka bir vakit belirteceğim. Mösyö le General, kabiliyetimin ve bilimimin

bir faydası dokunamayacak ne yazık ki. Gitmeden evvel size bir şey takdim etmek isterim.'

"Düşünceli görünüyordu, bir masaya oturup bir şeyler yazmaya başladı.

"Son derece büyük bir hayal kırıklığıyla başımı eğdim, gitmek üzere arkama döndüğümde öbür doktor omzunun üzerinden, bir şeyler yazmakta olan meslektaşını işaret edip alnına anlamlı anlamlı dokunarak omuz silkti.

"Böylece bu danışma bana bir arpa boyu yol aldırmamıştı. Dışarı çıkıp yürümeye başladım, aklım başımdan gitmişti. On on beş dakika sonrasında, Graz'dan gelen doktor beni yakaladı. Peşimden geldiği için özür diledi ancak bir iki söz daha etmeden ayrılmaya vicdanı el vermemiş. Bana yanılmadığını, hiçbir tabii hastalığın bu emareleri göstermediğini, ölümün eli kulağında olduğunu söyledi. Evladımın bir, belki iki günlük ömrü kalmış. Ölümcül nöbet bir an evvel engellenecek olursa kızım büyük bir itina ve ustalıkla sağlığına kavuşturulabilirmiş. Ancak şu an her şey pamuk ipliğine bağlıymış. Tek bir saldırı bile, her an sönmeye hazır olan son yaşam kıvılcımını yok edebilirmiş.

"'Peki, bahsettiğiniz bu nöbet nasıl bir şey?' diye sordum.

"'Bu pusulada her şeyi bütünüyle anlattım. Bunu size tek bir koşulla veriyorum: En yakın rahibi çağırıp pusulamı onun huzurunda açacaksınız, o gelene kadar hiçbir şekilde okumayacaksınız. Aksi halde saygısızlık etmiş olursunuz, oysa bu bir ölüm kalım meselesi. Ancak olur da rahip gelemezse okuyabilirsiniz.'

"Gitmeden bu meselede hayli bilgi sahibi olan bir adamı görmek isteyip istemediğimi sordu, zira mektubunu okuduktan sonra bununla bilhassa ilgilenebilirmişim. Kendisini buraya davet etmem konusunda hararetle ısrar ettikten sonra da gitti.

"Rahip yoktu, ben de mektubu tek başıma okudum. Başka

bir vakit, başka bir vakada olsa alay edebilirdim. Fakat alışılmış tüm yollar boşa çıktığında ve sevilen birinin yaşamı tehlikede olduğunda insan son bir umutla hangi şarlatanlıklara bodoslama dalmıyor ki?

"Dünyada bu okumuş adamın mektubundan daha saçma bir şey olamaz, dersiniz. Onu tımarhaneye kapattıracak denli korkunçtu. Dediğine göre hastaya bir vampir musallat olmuş! Evladımın, boğazının yanında meydana geldiğini söylediği delikler, doktorun iddia ettiğine göre, vampirlere has, uzun, ince ve keskin iki dişten kaynaklanıyormuş. Ve yine eklediğine göre, o düzgün biçimli, ufak, mor leke şeytanın dudaklarına dair yapılan tüm tariflere uyduğu gibi, mağdur tarafından anlatılan tüm emareler de buna benzer kayıtlı felaket vakalarındakilerle tamamen örtüşüyormuş.

"Vampir gibi alametlerin varlığına karşı bütünüyle kuşkucu olduğum için iyi yürekli doktorun bu doğaüstü teorisi, kanımca, yine bilgi birikimi ve zekâyla alakalı sanrılardan başka bir şey sunmuyordu. Ancak öyle çaresiz bir haldeydim ki hiçbir şey yapmamaktansa mektuptaki talimatları uygulamaya koyuldum.

"Zavallı hastanın odasına açılan, bir mumla aydınlatılmış, loş giyinme odasına saklanarak hasta uyuyana kadar orada bekledim. Kapıda dikilmiş, ufak gedikten bakıyordum, kılıcım da talimatlarda belirtildiği gibi yanımdaki masada duruyordu. Çok geçmeden ne olduğu tam belli olmayan, büyük ve kara bir cismin yatağın ayağından tırmandığını fark ettim. Hızlıca kızcağızın boğazına atıldı ve bir anda, kabarıp titreyen, kocaman bir kitleye dönüştü.

"Birkaç dakika boyunca şaşkınlıktan taş kesmiş halde kalakalmıştım. Hemen ardından elimde kılıcımla ileri atıldım. Kara yaratık birden yatağın ayağına doğru büzülüp süzülerek yatağın

hemen hemen bir metre ötesinde durdu; vahşet ve korku dolu, sinsi bakışlarıyla Millarca karşımdaydı. O an ne düşündüm bilmiyorum, derhâl kılıcımla vurdum fakat yarasız beresiz bir şekilde kapının yanında durduğunu fark ettim. Dehşet içinde peşinden gidip bir daha vurdum. Gitmişti, kılıcım da kapıya çarpıp paramparça oldu.

"Size o korkunç gecede vuku bulan her şeyi anlatamam. Tüm ev ayağa kalkmış çalkalanıyordu. Hayalet Millarca gitmişti. Ancak kurbanı kötüleşiyordu ve gün doğmadan da öldü."

İhtiyar General altüst olmuştu. Sessiz kaldık. Babam biraz uzağa yürüyerek mezar taşlarının üzerindeki yazıları okumaya başladı, böylece oyalanarak araştırmalarını sürdürmek üzere kilisenin yan kapısından içeri girdi. General duvara yaslanmış, gözlerini siliyor, derin derin iç çekiyordu. Yaklaşmakta olan Carmilla'nın ve Madam'ın seslerini duyunca rahatladım. Sesler azalarak kesildi.

Bu kuytulukta –bu, dört bir yanı kuşatarak sessiz duvarları üzerinde gür biçimde yükselen devasa ağaçlarla karanlığa gömülmüş, hayaletli yerde– etrafımızdaki mezarları toz ve sarmaşıkların arasında çürüyen, büyük ve soylu ölülerle alakalı, her bir hadisesi benim esrarengiz vakamla müthiş benzerlikler taşıyan böyle tuhaf bir hikâye dinledikten sonra içimi bir korku bürümeye başlamıştı. Kalbim sıkışarak, hiç değilse dostlarım dahil olup bu acıklı ve meşum manzarayı bozmayacak, diye düşünüyordum.

İhtiyar General eliyle yıkık bir mezar kaidesine yaslanmış, gözlerini yere dikmişti.

Üzerinde eski Gotik oymalarının gülünç ve korkutucu zevkini yansıtan o şeytani grotesk figürlerden biri yükselen dar ve kemerli girişin altında, Carmilla'nın güzel yüzünün ve siluetinin

memnuniyet içinde karanlık kiliseye girmekte olduğunu gördüm.

Tam ayağa kalkıp konuşacak, onun tuhaf şekilde çekici gülümsemesine karşılık olarak başımla selam verip gülümseyecektim ki yanımdaki ihtiyar adam ormancının baltasını kaptığı gibi ileri atıldı. Carmilla'nın yüzü, onu görür görmez vahşi bir hal almıştı. Ani ve dehşet verici bir değişim geçirerek çömelip geri geri yürüdü. Ben daha çığlık bile atamadan General, Carmilla'ya var gücüyle vurdu fakat Carmilla eğilerek tek bir yara almadan, küçük parmaklarıyla General'i bileğinden yakaladı. General kolunu kurtarabilmek için bir müddet mücadele etti ancak avucu açıldı, balta yere düştü ve kız yok oldu.

General tökezleye tökezleye duvara doğru gitti. Kır saçları dimdik olmuş, yüzü sanki ölümün eşiğindeymiş gibi terden parlıyordu.

Dehşet verici hadise bir anda sona ermişti. Sonrasına dair anımsayabildiğim ilk şey yanımda dikilen Madam'ın sabırsız bir şekilde, durmadan, "Matmazel Carmilla nerede?" diye sorduğuydu.

Nihayet, Madam'ın az evvel girdiği kapıyı işaret ettim ve, "Bilmiyorum... bilemiyorum... bir ya da iki dakika önce oradan gitti," diye karşılık verdim.

"İyi ama ben Matmazel Carmilla içeri girdiğinden beri orada duruyorum, geri gelmedi ki."

Ardından her kapıdan, her koridordan ve pencereden "Carmilla," diye seslendi ancak cevap yoktu.

General hâlâ heyecan içindeydi, "Kendisine Carmilla mı diyordu?" diye sordu.

"Evet, Carmilla," diye yanıtladım.

General, "Kendisi muhakkak ki Millarca," dedi. "Uzun süre

önce Karnstein Kontesi Mircalla ismiyle anılan kişinin ta kendisi. Talihsiz çocuğum, bu melun yerden elinizden geldiğince çabuk ayrılın. Rahibin evine gidin ve biz gelene kadar orada kalın. Gidin! Tanrı vere de Carmilla'yı bir daha görmeyesiniz. Onu artık burada bulamayacaksınız."

Çetin Vazife ve İnfaz

XV

O konuşurken Carmilla'nın kiliseye girip çıktığı kapıdan, hayatımda gördüğüm en tuhaf görünümlü adamlardan biri girdi. Siyah giyimli, uzun boylu, dar bağırlı, dik omuzlu ve hafif kamburu olan biriydi. Kupkuru, esmer yüzü kırış kırıştı; başına geniş bir yaprakla tuhaf bir şapka takmıştı. Ağarmış, uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. Altın bir gözlük takmıştı; ayaklarını tuhaf bir şekilde sürüyererek ve kâh yüzünü göğe çevirerek kâh yerlere kadar eğilerek yürüyor, aralıksız gülümsüyor gibi görünüyordu. Uzun ve cılız kolları sallanıyor, sıska elleri kendilerine pek büyük gelen, eski püskü siyah eldivenlerin içinde salınarak istemsiz hareketler yapıyordu.

General bariz bir sevinçle ilerledi ve, "İşte, beklediğim adam!" diye haykırdı. "Sevgili Baron, sizi gördüğüme öyle mutlu oldum ki sizinle bu kadar çabuk görüşebileceğimi hiç sanmıyordum." General, o esnada dönmüş olan babama işaret ederek Baron diye hitap ettiği bu fevkalade ihtiyar adamı onunla tanıştırmaya götürdü. Adamı babamla resmi bir şekilde tanıştırdıktan sonra derhâl koyu bir sohbete giriştiler. Yabancı, cebinden bir kâğıt tomarı çıkarıp hemen yandaki mezarın eskimiş yüzüne yaydı. Parmaklarının arasında bir kalemlik vardı, onunla kâğıttaki ha-

yali çizgileri takip ediyordu. Kafalarını birlikte kaldırıp yapının belli noktalarına bakmalarından, bunun kilisenin bir çizimi olduğu sonucuna vardım. Yabancı, nasıl desem, ders anlatır gibi, sarı yaprakları kargacık burgacık yazılarla dolu olan, kir içindeki ufak bir kitaptan rasgele yerler okuyarak devam ediyordu.

Benim durduğum yerin tam karşısındaki yan nişten yürüdüler, giderken sohbet ediyorlardı; ardından mesafeleri adım hesabıyla ölçerek en sonunda bir yan duvar kalıntısının önünde durup son derece büyük bir titizlikle duvarı incelemeye başladılar. Üzerine tırmanmış sarmaşıkları koparıyor, bastonlarının ucuyla sıvayı tıklatıyor, orayı kazıyıp buraya vuruyorlardı. Nihayet, üzerinde kabartmalı harfler bulunan, büyükçe bir mermer levha buldular.

Çok geçmeden dönen ormancının da yardımıyla oyma işi, armalı bir kalkanla devasa bir yazıt ortaya çıkarıldı. Karnstein Kontesi Mircalla'nın uzun süredir kayıp olan mezarına ait oldukları ortadaydı.

İhtiyar General, dua ettiğini sanmasam da, ellerini ve gözlerini göğe çevirmiş, birkaç dakika boyunca içinden şükranlarını sunmuştu.

Şöyle dediğini duydum: "Engizisyon vekilleri yarın burada olacak ve soruşturma usulünce gerçekleştirilecek."

Ardından, az evvel tarif ettiğim altın gözlüklü ihtiyara dönerek iki elini de içtenlikle sıktı ve şöyle dedi:

"Baron, size nasıl teşekkür edebilirim? Hepimiz size nasıl teşekkür edebiliriz? Burayı, sakinlerinin başına bir asırdan fazladır bela olan bir musibetten kurtardınız. Tanrı'ya şükürler olsun ki melun düşman nihayet bulundu."

Babam yabancıyı bir kenara çekti, General de peşlerinden gitti. Onları duyamayacağımız bir yere, benim vakamı anlatma-

ya götürdüğünü anlamıştım. Tartışmaları sürerken ara ara bana kaçamak bakışlar attıklarını da fark etmiştim.

Babam yanıma gelip beni defalarca öptü ve kiliseden çıkarırken şöyle dedi:

"Dönme vakti geldi ancak eve gitmeden evvel buradan biraz uzakta yaşayan iyi yürekli rahibin de bize katılması, bizimle birlikte *schlossa* gelmesi için ikna edilmesi gerekiyor."

Serüvenimizde başarılı olmuştuk. Kelimelere dökemeyeceğim kadar bitkin düştüğüm için eve vardığımıza memnun olmuştum. Ne var ki Carmilla'dan haber olmadığını öğrenince memnuniyetim kedere dönüştü. Harabe kilisede meydana gelen hadiseyle alakalı olarak bana hiçbir açıklama yapılmadı; bunun, babamın o an için benden saklamakta kararlı olduğu bir sır olduğu ortadaydı.

Carmilla'nın uğursuz yokluğu hadisenin anısını daha da dehşetli bir hale sokuyordu. Gecenin tertibatı bir tuhaftı. Madam ile iki hizmetçi benim odamda oturmuş, rahiple babam da bitişikteki giyinme odasında nöbet tutmuştu.

Rahip birtakım dini ayinler yapmıştı. Ne ayinlerin mânâsını anlayabilmiş ne de uyurkenki emniyetim için alınan bu tuhaf tedbirlerin sebebini kavrayabilmiştim.

Fakat birkaç gün sonra her şeyi apaçık anladım.

Carmilla ortadan kaybolduktan sonra geceleri çektiğim acılar kesilmişti.

Yukarı ve Aşağı Styria'da, Moravya'da, Silezya'da, Türk Sırbistanı'nda, Polonya'da, hatta ve hatta Rusya'da hüküm süren şu dehşet verici hurafeyi eminim ki duymuşsunuzdur, yani bizlerin Vampir hurafesi dediği hurafeyi...

Şayet her biri dürüstlükleri ve idrakleri bakımından seçilmiş ve belki de öbür vakalardan çok daha kallavi raporlar tesis eden sayı-

sız görevli huzurunda, titizlik ve ciddiyetle, kanunlara uygun olarak incelenen tanıklıkların bir kıymeti varsa bu Vampir denen olgunun varlığını bırakın reddetmeyi, ondan şüphe etmek bile güçtür.

Bana gelince, buraların kadim ve tanıklarca ispatlanmış inancından başka, şahit olduklarımı ve yaşadıklarımı izah edecek bir teori duymuş değildim.

Ertesi gün Karnstein Kilisesi'nde merasim gerçekleşti.

Kontes Mircalla'nın mezarı açıldı. General de babam da, hain ve güzel konuklarını gözler önüne serilen yüzünden teşhis etmişti. Defnedilişinden bu yana yüz elli yıl geçmiş olmasına karşın yüz hatları yaşamın sıcaklığıyla renkliydi hâlâ. Gözleri açıktı, tabuttan ceset kokusu gelmiyordu. Biri resmi görevle orada bulunan, öbürüyse soruşturmaya destek olmaya gelmiş iki tıpçı zayıf da olsa kayda değer, mucizevi bir solunumla buna eş bir kalp atışını teyit ettiler. Uzuvlar son derece bükülgen, deri elastikti; beden, kurşun tabutun içini neredeyse bir karış yüksekliğinde doldurmuş kanın içine batmıştı.

Ondan sonrası vampirliğin herkes tarafından bilinen emare ve kanıtlarından ibaretti. Kadim usullere göre beden kaldırılmış, vampirin kalbine sivri bir kazık saplanmış, bu esnada vampir de yaşayan bir insanın bedeninden can havliyle çıkabilecek türden tiz bir çığlık atmıştı. Sonra kafası kesilmiş, kesik boyundan kanlar sel olup akmıştı. Ardından kafa ve beden bir odun yığınının dibine koyularak kül olana kadar yakılmış, peşinden de küller nehre savrulmuştu. O bölgeye o vakitten beridir tek bir vampir bile musallat olmadı.

Babam, İmparatorluk Heyeti'nin yazdığı rapordan bir nüsha aldı, ilişikte bu merasimde hazır bulunan herkesin beyanatı doğrulayan imzaları yer alıyor. Ben de tüyler ürperten bu son sahneyi bu resmi belgeden özetledim.

Sonuç

XVI

Tüm bunları soğukkanlılıkla yazdığımı düşünüyorsunuzdur. Fakat hiç de öyle değil; tüm bunları ıstırap içinde bir heyecan olmaksızın aklımdan geçiremiyorum. Defalarca ifade ettiğiniz samimi arzunuz haricinde hiçbir şey, beni, sinirlerimi aylarca bozacak, yazdıktan yıllar sonra bile gündüzlerimi ve gecelerimi berbat edecek, tek başıma olduğum anları dayanılmaz biçimde korkunçlaştıracak olan o tarifsiz dehşetin bir gölgesini yeniden uyandıracak bu vazifenin başına oturtamazdı.

Size, Kontes Mircalla'nın mezarının bulunmasını tuhaf ilmine borçlu olduğumuz şu garip Baron Vordenburg hakkında da birkaç şey söyleyeyim.

Mütevazı bir gelirle Graz'da, ailesinin bir vakitler Yukarı Styria'daki soylu mülkünden geriye kalan tek şey olan konutunda yaşayan Baron Vordenburg, kendisini doğruluğu hayret verici biçimde ispatlanmış olan Vampirlik geleneğinin ince ve zahmetli araştırmalarına adamış. Meseleye dair büyüklü küçüklü tüm eserleri adı gibi öğrenmiş.

Magia Posthuma, *De Mirabilibus*, *De curâ pro Mortuis*, John Christofer Herenberg'e ait *Philosophicae et Christianae Cogita-*

*tiones de Vampiris** ve binlerce başka kitap... Babama ödünç verdiklerinin arasından yalnızca bu birkaçını anımsıyorum. Kendisi, mahkemeye taşınmış tüm vakaların hacimli bir özetine sahipti; buradan, vampir olgusuna, kimileri her vaziyet için kimileri de bazılarında geçerli olacak şekilde işleyen bir ilkeler kaidesi elde etmiş. Aklıma gelmişken, bu türden hortlaklara atfedilen soluk benizlilik melodramlara özgüdür. Hortlakların mezarda da insan içinde de sağlıklı bir görünümleri vardır. Tabutları açığa çıkarıldığında, merhum Karnstein Kontesi'nin vampir hayatını ele veren o tek tek sıralanmış emareleri gösterirler.

Mezarlarından her gün belli saatlerde, toprağı oynatmadan ve ne tabutu ne de kefen bezini hiçbir şekilde bozmadan kaçıp sonra oralara nasıl geri döndükleri her zaman esrarengiz kabul edilmiştir. Vampirlerin bu ikili yaşamları her gün mezarlarında aldıkları uykuyla sağlanır. Ayrıca kendilerini özel kişilere karşı, tutkulu aşklara benzeyen garip bir coşkunluğa kaptırma eğilimindedirler. Bu kişilerin peşinde koşarken bitip tükenmez bir sabır ve taktik zekâ sergilerler zira bu özel ava ulaşmak yüz farklı şekilde engellenmiş olabilir. Arzuladığı kurbanın kanını içerek tutkularını doyurmadan kesinlikle vazgeçmezler; böyle vakalarda, ölümcül hazlarını, damak zevkine sahip birinin inceliğiyle erteleyip uzatır, ustalıkla kur yaparak adım adım doruğa çıkarırlar. Yine böyle vakalarda karşılık ve teslimiyet görmek için yanıp tutuşurlar. Sıradan vakalarda ise doğrudan avlarına gider, güç kullanarak boyun eğdirir ve onları boğduktan sonra bir oturuşta tüm kanını emerler.

Vampirler, kimi vakalarda bazı hususi durumlarla karşı karşı-

---

* Sırasıyla, *Ölümden Sonra Büyü* (Charles Ferdinand de Schertz), *Mucizeler Üzerine* (Trallesli Phlegon), *Ölülere Dair Vecibeler Üzerine* (Aziz Augustinus), *Vampirler Üzerine Felsefi ve Hıristiyan Düşünceler*. –çn.

ya kalabilirler. Size anlattığım bu istisnai örnekte Mircalla öyle bir isme sahipti ki gerçek ismi olmasa dahi, herhangi bir harf eklemesi ya da çıkarması olmaksızın, yani anagramatik olarak yeni isimler üretilebiliyordu bu isimden.

Bunu Carmilla da yapmıştı, Millarca da.

Babam, Carmilla'nın ortadan kaldırılması ardından iki üç hafta boyunca bizde kalan Baron Vordenburg'a, Moravyalı asilzade ile Karnstein mezarlığındaki vampiri anlatıp Kontes Mircalla'nın uzun süredir gizli olan tabutunun tam yerini nasıl bulduğunu sordu. Grotesk yüz hatları kırışarak esrarengiz bir gülümsemeye bürünen Baron yere baktı, yıpranmış gözlük kılıfına doğru gülümsemeye devam ederek onu şöyle bir yokladı. Ardından kafasını kaldırdı ve şöyle konuştu:

"O fevkalade adam tarafından yazılmış pek çok günceye ve evraka sahibim; aralarında en tuhaf olanı, Karnstein'a yaptığı, sizin de bahsettiğiniz ziyaret. Gelenekler, elbette, değişir ve bozulur. Kendisine, asilzade olmasının yanı sıra o bölgede ikamet ettiği için de Moravyalı asilzade denirdi. Fakat kendisi aslında Yukarı Styria'lıydı. Delikanlılığında güzeller güzeli Karnstein Kontesi Mircalla'nın tutkulu ve gözde bir âşığı olduğunu söylemek yeterli olur. Kontes'in vakitsiz ölümü kendisini dinmeyen bir kedere gark etmişti. Artmak ve çoğalmak vampirlerin tabiatında vardır ancak bu, doğruluğu ispatlanmış, ruhani bir kanuna göre olur.

"Başlangıç olarak bu musibetten tamamen arındırılmış bir yer düşünün. Vampirler nasıl olacak da çoğalacaklar? Anlatayım. Günahkâr olsun olmasın, bir insan canına kıyar. İntihar eden kişi, belli başlı durumlarda vampire dönüşür. Hayaleti, yaşayanları uykularında ziyaret eder, onlar da ölüp mezarlarında hemen hemen aynı şekilde vampire dönüşürler. Başına o iblis-

lerden biri musallat olan güzeller güzeli Mircalla'nın vakasında olan buydu. Unvanını halen taşımakta olduğum atam Vordenburg bunu derhâl fark etmiş ve kendini çalışmalarına vakfettiği süre boyunca da çok daha fazlasını öğrenmiş.

"Başkaca şeylerle birlikte, yaşarken pek sevdiği merhum Kontes'in, vampirlik şüphesiyle er ya da geç saldırıya uğrayacağı kanaatine varmış. Dehşete kapılmış, zira Kontes'e ne olursa olsun, ondan kalanlar ölümünden sonra gerçekleştirilecek bir infazın tecavüzüne uğrayacaktı. Böylece ardında, vampirlerin ikili yaşamlarından bir kere kovuldular mı çok daha dehşet verici bir yaşama sürükleneceklerini ispat eden tuhaf bir belge bırakarak bir vakitler âşık olduğu Mircalla'sını bundan korumayı kafasına koymuş.

"Buraya seyahat ediyormuş numarasıyla ondan geriye kalanları ortadan kaldırıp mezarını da tamamen yok etmiş gibi yapmış. Yaş alıp da geçen yılların ardından geride bıraktığı manzaraya bakarak yaptıklarını başka bir haletiruhiyeyle düşününce içini bir korku sarmış. Beni tam da buraya getiren evrakın nüshalarını çıkarıp yaptığı hileyi itiraf eden bir yazı kaleme almış. Bu meseleye dair başka icraatlara yeltendiyse bile ölüm ona engel olmuş; işte, iblisin yuvası, kimileri için çok geç olsa da uzak bir akrabanın eli sayesinde böylece keşfedildi."

Bir müddet daha konuştuktan sonra şunları söyledi:

"Vampirlere dair bir emare de ellerinin gücüdür. General, vurmak üzere baltayı kaldırdığında Mircalla'nın ince ve uzun eli, General'in bileğini çelik bir kıskaç gibi kavramıştı. Ancak gücü kavrayışıyla sınırlı değil; yakaladığı uzuvda yavaş yavaş geçen, ki o da nadirdir, bir uyuşukluk bırakmasında."

Ertesi bahar babam, beni İtalya seyahatine çıkardı. Bir yıldan fazla süre uzakta kaldık. Son yaşanan hadiselerin korkusu dineli

epey oldu ancak Carmilla'nın sureti bugün bile müphem değişimlerle hatırıma geliyor: Kimi zaman muzip, halsiz ve güzel bir kız, kimi zamansa harabede gördüğüm ürkütücü iblis olarak... Ve sık sık Carmilla'nın hafif adımlarını konuk odasının kapısında duyduğumu sanıp irkilerek daldığım hayallerden sıyrılıyorum.

"Birinci sınıf bir korku öyküsü yazarı."
—*M. R. James*

Vampir anlatısının kurucularından J. Sheridan Le Fanu, *Carmilla*'da okuru Viktoryen dönem şatolarında, tekinsiz ormanlarında bir yürüyüşe çıkarıyor. Adabımuaşeret, beş çayları, rüyalara sızan meşum karaltılar ve mütemadiyen dizginlenen çılgın arzular...

Doğaüstüne meraklı bir dedektif olan Doktor Hesselius'un maceralarından biri olan *Carmilla*'da, babası ile beraber kentten uzak bir şatoda yaşayan genç Laura'nın çektiği arkadaşlık özlemi anlatılır. Tam da bu özlem üzerine kaza eseri şatolarında misafir ettikleri Carmilla'yla tanışınca, Laura kendine uygun bir arkadaş bulduğunu düşünür. Ancak Carmilla her geçen gün garipleşen davranışları ve bazen de kendini kaybetmesiyle Laura'yı ürkütmektedir. Yakın köylerde baş gösteren hastalık ve ölümler hem Laura'yı hem de babasını endişelendirmeye başlar ve gözler ister istemez gizemli misafirlerine çevrilir.

Her kederli macera bir kâbusla başlar...

Çeviren: Nagihan Çakır

ithaki
www.ithaki.com.tr
9 786057 762061
/ithakiyayinlari